

EUB-4/2011.
(EUB-25/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Európai ügyek bizottságának**
2011. március 8-án, kedden, 8 óra 46 perckor
az Országház főemelet 61. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Dr. Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter tájékoztatója a 2011. február 24-25-i Bel- és Igazságügyi Tanács-ülésem történetéről, különös tekintettel Románia és Bulgária schengeni térséghez történő csatlakozásának kérdésére</i>	5
<i>Dr. Navracsics Tibor tájékoztatója</i>	5
<i>Kérdések</i>	9
<i>Dr. Navracsics Tibor válasza</i>	11
<i>A Magyar Köztársaság európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről /2009-2010/ szülő J/2425. számú jelentés általános vitája</i>	13
<i>Az elnök felvezetője</i>	13
<i>Dr. Martonyi János szóbeli kiegészítése</i>	15
<i>Kérdések</i>	17
<i>Dr. Martonyi János válasza</i>	19
<i>Dr. Baranyai Gábor válasza</i>	21
<i>Határozathozatal</i>	22
<i>Dr. Martonyi János tájékoztatója az Európai Unió Tanácsának soros elnökségéről</i>	22
<i>Dr. Martonyi János tájékoztatója</i>	23
<i>Kérdések</i>	29
<i>Dr. Martonyi János válasza</i>	32
<i>Elnöki zárszó</i>	36

Napirendi javaslat

1. Dr. Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter tájékoztatója a 2011. február 24-25-i Bel- és Igazságügyi Tanács-ülésen történtekről, különös tekintettel Románia és Bulgária schengeni térséghez történő csatlakozásának kérdésére
2. A Magyar Köztársaság európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről /2009-2010/ szóló jelentés (J/2425. szám)
(Általános vita)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Hörcsik Richárd (Fidesz), a bizottság elnöke

Firtl Mátyás (KDNP), a bizottság alelnöke

Mile Lajos (LMP), a bizottság alelnöke

Bebes István (Fidesz)

Dr. Braun Márton (Fidesz)

Ékes József (Fidesz)

Gyopáros Alpár (Fidesz)

Ivanics Ferenc (Fidesz)

Lipők Sándor (Fidesz)

Dr. Mengyi Roland (Fidesz)

Nógrádi Zoltán (Fidesz)

Tessely Zoltán (Fidesz)

Dr. Vejkey Imre (KDNP)

Káli Sándor (MSZP)

Balczó Zoltán (Jobbik)

Bana Tibor (Jobbik)

Murányi Levente (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Firtl Mátyás (KDNP) távolléte idejére Gyopáros Alpárnak (Fidesz)

Bebes István (Fidesz) távolléte idejére Firtl Mátyásnak (KDNP)

Dr. Braun Márton (Fidesz) távolléte idejére Ékes Józsefnek (Fidesz)

Gyopáros Alpár (Fidesz) távolléte idejére Ivanics Ferencnek (Fidesz)

Lipők Sándor (Fidesz) távolléte idejére dr. Vejkey Imrének (KDNP)

Nógrádi Zoltán (Fidesz) távolléte idejére dr. Hörcsik Richárdnak (Fidesz)

Dr. Szalay Péter (Fidesz) Bebes Istvánnak (Fidesz)

Ughy Attila (Fidesz) Lipők Sándornak (Fidesz)

Dr. Botka László (MSZP) Káli Sándornak (MSZP)

Meghívottak részéről

Dr. Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter

Dr. Martonyi János külügyminiszter

Dr. Baranyai Gábor helyettes államtitkár (Külügyminisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 8 óra 46 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Hölgyeim és Uraim! A magyar Országgyűlés Európai ügyek bizottságának ülését megnyitom. Tisztelettel és szeretettel köszöntöm képviselőtársaimat, köszöntöm az Országgyűlés munkatársait, a meghívott szakértőket, és köszöntöm a sajtó igen tisztelt képviselőit.

A mai napon két napirendi pontunk van. Az 1. napirendi pont Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter tájékoztatója a 2011. február 24-25-ei Bel- és Igazságügyi Tanács-ülésem történetéről. Várhatóan ez fél 10-re befejeződik. Utána szünetet rendelék el. 10 órakor folytatjuk Martonyi János külügyminiszter úrral, a 2. napirendi pontunk a Magyar Köztársaság európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről - 2009-2010 - szülő jelentés. *(Balczó Zoltán megérkezik az ülésre.)*

A mai napi első teendőnk a határozatképeség megállapítása. Megállapítom, hogy bizottságunk határozatképes. Eseti képviseleti megbízást jelentek be: Bebes István képviselő úr képviseli dr. Szalay Pétert, Lipők Sándor képviselő úr pedig Ughy Attilát. *(Mile Lajos megérkezik az ülésre.)*

Kérdezem, a napirendi pontokkal kapcsolatban van-e valakinek kérdése, véleménye. *(Nincs jelzés.)* Nem látok ilyet. Akkor szavazást kérek. Ki az, aki egyetért a napirendi pontokkal? *(Szavazás.)* A jegyzőkönyv számára megállapítom, hogy egyhangúlag elfogadtuk. Köszönjük szépen.

Dr. Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter tájékoztatója a 2011. február 24-25-i Bel- és Igazságügyi Tanács-ülésem történetéről, különös tekintettel Románia és Bulgária schengeni térséghez történő csatlakozásának kérdésére

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm Navracsics Tibor miniszter urat, az 1. napirendi pontunk előadóját. Mint említettem, arra kértük miniszter urat, hogy a közigazgatási és igazságügyi miniszter tájékoztassunk bennünket a 2011. február 24-25-ei Bel- és Igazságügyi Tanács-ülésem történetéről.

Szeretném elmondani azt is, hogy a tegnapi napon Pintér Sándor belügyminiszter urat hallgattuk meg hasonló témában. Mivel uniós elnökségünk egyik kiemelt témája a schengeni bővítés, ezért Schengennel kapcsolatban már részletesen beszámolt miniszter úr, valamint az észak-afrikai menekültüggyel kapcsolatban is. Tehát úgy gondolom, miniszter úr, hogy erről már nem fogjuk kérdezni, hiszen tegnap kimerítő tájékoztatást kaptunk. Így a február 24-25-ei tanácsülés egyéb napirendi pontjairól kérjük tisztelettel beszámolni.

Bizottságunkban általában az előterjesztő 5-10 perces expozéja után lehetőség van arra, hogy a bizottságunk tagjai kérdezzenek, kommentárt mondjanak. Kérem képviselőtársaimat, hogy kérdéseiket röviden és velősen fogalmazzák meg, mert fél 10-kor berekesztem az ülést, szünetet rendelék el, tehát addig szeretnénk ezt a napirendi pontot abszolválni.

Miniszter úr, tessék parancsolni!

Dr. Navracsics Tibor tájékoztatója

DR. NAVRACSICS TIBOR közigazgatási és igazságügyi miniszter: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A február 24-25-ei Bel- és Igazságügyi Tanács-ülés második napjáról van szó, hiszen hagyományosan ez az igazságügy-miniszterek tanácsának a napja, illetőleg a Bel- és Igazságügyi Tanácsnak az igazságügyi kérdésekkel foglalkozó része. *(Káli Sándor megérkezik az ülésre.)*

Ha megengedik, előjáróban éppen a rövidség kedvéért három pontban röviden beszélnék a tanácsülésen történekről. Elsőként beszélnék azokról a témákról, amelyekben tanácsai következtetést sikerült elérni. Három ilyen témánk van. Az egyik a bizottsági közlemény, a személyes adatok Európai Unión belüli védelmének átfogó megközelítéséről szóló közlemény, illetve az ezzel kapcsolatos tanácsai következtetés. A másik az Európai Unió Alapjogi Chartájának a tanácsai döntéshozatalban való fokozottabb érvényesítéséről szóló tanácsai következtetés. A harmadik pedig az e-justice, vagyis az elektronikus igazságügyi internetes portál fejlesztéséről, illetve integrációjáról szóló tanácsai következtetés.

Ezt követően röviden említést tennék azokról a napirendi pontokról, ahol egyfajta helyzetfelmérést végeztünk a vita keretében. Ilyen az információs rendszerek elleni támadásokról szóló európai parlamenti, illetve tanácsai irányelvtervezet, a büntetőeljárás során a tájékoztatási jogról szóló európai parlamenti és tanácsai irányelvtervezet, a Brüsszel I.-rendelet módosításáról, azaz a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről szóló tanácsai rendelet módosításáról szóló bizottsági beszámoló, illetve a csoportos keresetindítás kérdéséről szóló bizottsági beszámoló.

A harmadik részben pedig két kérdésről szólnék, az egyik egy szlovák felvetés volt, konkrét ügy, de a Tanács továbbgondolásra javasolja az ügyet. A másik pedig, ami talán minket különösen érdekel, és váratlan sikerének bizonyult az igazságügy-miniszteri tanácsülésnek, ez a totalitárius rendszerek által elkövetett bűncselekmények emlékének ápolásáról szóló bizottsági jelentés tárgyalása, illetve ez volt az ebéd során is a vita tárgya. *(Murányi Levente megérkezik az ülésre.)*

Ami az első csoportot illeti, „A” napirendi pontként, azaz vita nélküli napirendi pontként került be egyrészt az adatvédelem átfogó reformjáról szóló bizottsági közleménnyel kapcsolatos tanácsai következtetés, amelyet röviden úgy tudnék összefoglalni, hogy miközben a Tanács üdvözli a Bizottság eddigi tevékenységét, amelynek célja, hogy az európai uniós szinten a személyes adatok védelmét a kor követelményeihez igazítsa és korszerűsítse, aközben saját szempontjait is megfogalmazta, melyet a jövőben a döntéshozatal során érvényesíteni kíván. Ezek a sajátos szempontok, hogy az új szabályozásnak egyrészt meg kell felelnie az információtechnológia fejlődése következtében előálló új helyzetnek, azaz a jogi szabályozásnak is lépést kell tartania ezen a területen a fejlődéssel. Másrészt az új szabályozásnak ki kell terjednie a rendőrségi és az igazságügyi együttműködés keretében végzett adatkezelésekre is, azaz itt is meg kell teremteni az uniós szintű adatvédelem garanciáit.

A harmadik ilyen szempont, hogy a különösen sérülékeny helyzetben lévők, és elsősorban ezen a csoporton belül is a gyermekek adatvédelmének biztosítását, illetve garanciáját szavatolni kell. A negyedik, hogy az érzékeny adatok védelmének továbbra is központi helyet kell elfoglalnia, különös tekintettel arra, hogy a genetikai, illetve a biometrikus adatok védelmét hogyan lehet a jövőben egységesen kezelni és nagyobb védeltséget adni ezeknek.

Ugyanakkor az új szabályozással nem szabad gátolni a polgárok jogainak gyakorlását, sőt, lehetőség szerint az új szabályozásnak könnyebbé kell tennie a polgárok jogainak gyakorlását, és a polgárok helyzetét erősíteni kell. Könnyíteni kell a polgárok számára a tagállamokban működő, adatvédelemmel foglalkozó intézményekhez való hozzáférést, illetve az ezekkel való kapcsolatteremtést. És az adatkezelőkre háruló adminisztratív terhet a jövőben csökkenteni kell, azaz a korszerűsítés egyben egyszerűsítést is kell, hogy jelentsen. Egyhangúlag, mivel természetesen tanácsai következtetésről volt szó, ezért egyhangúlag és vita nélkül fogadta el a miniszteri tanács ezt a tanácsai következtetést. *(Ivanics Ferenc megérkezik a bizottság ülésére.)*

A másik tanácsai következtetés eredménye és ennek az elfogadása teljes egészében a magyar elnökségnek tudható be, hiszen a január végi gödöllői informális miniszteri

tanácsülésen beszéltünk először az Európai Unió Alapjogi Chartájának a tanácsi döntéshozatalba való beépítéséről, egészen pontosan arról az aspektusról, hogy az európai polgároknak szavatolt alapjogokat és ezt az alapjogi dimenziót hogyan lehet a jövőben a közösségi döntéshozatal során is érvényesíteni.

Miközben a Bizottság a maga részéről már elvégezte ezt a vizsgálatot, az Európai Parlament is folytatja ezt a vizsgálatot, így a Tanács január végén tárgyalta első körben az informális miniszteri tanácsülésen, és most, február végén pedig már második körben. A második körbeli tárgyalás során el is fogadta a tanácsi következtetést, amelynek a lényege tulajdonképpen abban foglalható össze, hogy a Tanács a jövőben is a jelenlegi struktúrákat kívánja használni a döntéshozatal során. Ebben a jelenlegi struktúrában kívánja fokozottabban megjeleníteni az alapjogi dimenziót. Egyrészt a tagállamokat hívja fel arra, hogy amennyiben javaslatokat, módosító javaslatokat fogalmazznak meg, akkor fokozottan érvényesítsék az alapjogi dimenziót, illetve a tanácsi munkacsoportok közül az alapvető jogokkal foglalkozó munkacsoportot, az úgynevezett FREMP-munkacsoportot hatalmazza fel arra, hogy amennyiben az alapjogi dimenzió érvényesítése kapcsán vita merülne fel a tagállamok között, vagy a döntés-előkészítés során vita lenne, akkor ez a munkacsoport döntsön. A jövőben a Tanács egy iránymutatást kíván megfogalmazni a tagállamok számára, hogy hogyan lehet a működés során ezeket a szempontokat érvényesíteni.

A harmadik vita nélkül elfogadott javaslat pedig azt célozza, hogy a júniusban bemutatott e-justice nevű internetes portál, amelynek a célja, hogy az igazságüggyel, az igazságszolgáltatással kapcsolatban minden hasznos információt egy helyre telepítsen és könnyen elérhetővé tegye az állampolgárok számára, szolgáltatásait bővíti. Az európai képzési hálózat információmennyiségét is fokozatosan úgynevezett migráltatja, tehát áttelepíti az e-justice-honlapra is, ezzel is lehetővé téve a könnyebb ügyintézését.

A második csoportba azok az ügyek tartoznak, ahol alapvetően mind a mai napig folyamatban van a döntéshozatal, és igazából csak helyzetfelmérést, helyzetértékelést hallgattunk meg. Ilyen az információs rendszerek elleni támadásról szóló irányelvtervezet vitája. Ez egy olyan kérdés, amelynek a magyar elnökség különös jelentőséget tulajdonít, és úgy tűnik, hogy most már a tagállamok is egyre élénkítő érdeklődéssel figyelnek a folyamatra. Januárban lezajlott már az általános eszmecsere, illetve a tervezet első olvasatos vitája. Most adtunk egy beszámolót arról, hogy hogyan zajlik a döntéshozatal, Cecilia Malmström biztos asszony is segített nekünk a tájékozódásban. A terveink szerint a következő lépés: áprilisban lesz egy konferencia, amit a Belügyminisztériummal közösen szervezünk, és így haladunk tovább ezen a döntéshozatalon.

A következő: a büntetőeljárás során a tájékoztatáshoz való jog, ahol egy trialógus küszöbén állunk. Tulajdonképpen csak arra várunk, a Bizottság is és a Tanács is csak arra vár, hogy az Európai Unió egy első szavazást, egy úgynevezett orientációs szavazást tartson. Magának az irányelvnek a célja az, hogy egységesítse a büntetőeljárás alá vont személyek számára adható információk színvonalát és körét az európai uniós tagállamokban. Jelen pillanatban az Európai Parlament szabadságjogokkal foglalkozó bizottsága többször elhalasztotta az orientációs szavazást, amely a trialógus megkezdését lehetővé tenné. Mind a Bizottság, mind pedig a soros elnökség, jelen esetben mi magunk, több ízben próbáltuk szelíden nagyobb aktivitásra bírni az Európai Parlament szabadságjogokkal foglalkozó bizottságát, amelynek úgy tűnik, most már meglesz az eredménye. Március 16-án a szabadságjogi bizottság talán megtartja az orientációs szavazást, és ezt követően megkezdődhet a trialógus, amelynek eredményeként abban bízunk - ami általában a büntetőeljárás-jogok területén a sértettek, illetve a gyanúsítottak nagyobb fokú jogi garanciáit tartalmazó bizottsági irányelv lépéssorozat második eleme -, hogy ha ezt le tudjuk zárni, akkor meg tudjuk kezdeni egyben a harmadik lépést, a „C” lépéssorozat tárgyalását is.

A következő a Bizottság beszámolója volt az úgynevezett Brüsszel I.-rendeletéről, amely a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságokról és a határozatok kölcsönös elismeréséről és végrehajtásáról szól. Itt a Bizottság tájékoztatója szerint és a saját tapasztalataink szerint is van néhány olyan pont, ahol egy kicsit nehezebb az egyeztetés. Az egyik alapkérdés, ami körül most a vita folyik, az exequatur kérdése, nevezetesen, hogy kell-e külön határozat egy más ország bírósága által elrendelt végrehajtás esetében, vagy pedig automatikusan végrehajtandónak minősül. A tagállami szuverenitások, illetve a különböző jogrendek összeütközése következtében itt viszonylag nehezebben tudunk előrébb jutni.

Hasonlóképpen a csoportos keresetindítás, amely az Amerikai Egyesült Államokban vitatott, de működő jogintézményt kívánná az uniós jogba átültetni. A Bizottság ez ügyben tartott egy beszámolót. A tagállamok, úgy tűnik, hogy nem különösebben aktivizálják magukat ezen jogintézmény bevezetése során. Ennek a lényege az, hogy az amerikai típusú csoportos keresetindításokkal szemben egy olyan európai megoldást szeretne a Bizottság kidolgozni, amely a tömeges visszaéléseket megakadályozza, illetve a visszaélésekkel sértett csoportok számára lehetővé teszi a csoportos keresetindítást, ugyanakkor kizárja azokat a visszaességeket, amelyek az amerikai jogalkalmazás során az elmúlt időszakban tapasztalhatók voltak. Itt még csak a tárgyalások kezdeténél vagyunk.

Röviden még két olyan pontról, amely az egyebek napirendi pont keretében szerepelt, illetve eredetileg inkább csak tájékoztató jellegű napirendi pont volt. Az egyik egy szlovák felvetés, amelyben egy egyedi eset kapcsán vetették föl, hogy a saját jogesetükben egy jogellenes gyermekelviteli ügy volt, ahol európai uniós polgár gyereket Európai Unió kívüli ország állampolgára vitte el, az apa vitte el egy Európai Unió kívüli országba, és nincs kidolgozott jogérvényesítési mechanizmus ebből a szempontból az Európai Unió számára, hogy hogyan lehetne ezt kezelni. A beszámoló és aztán az ezt követő vita is túlnőtt magán az esetjogi jellegen, és egy absztraktabb szinten tulajdonképpen a tagállamok és a Bizottság is megállapodtak abban, hogy megkezdik a gondolkodást azon, hogy hogyan lehetne az európai uniós polgárok számára ebből a szempontból is nagyobb jogvédelmet biztosítani.

Végül a totalitárius rezsimek által elkövetett bűncselekmények, illetve a totalitárius rezsimek által elkövetett bűncselekmények áldozatainak emlékéiről szóló bizottsági közleményt tárgyaltuk meg, amelynek az alapját a 2010. december 22-én publikált bizottsági jelentés képezte, amelynek a lényege, hogy a Bizottság a totalitárius rendszerek által elkövetett bűncselekmények áldozatairól történő megemlékezés fontosságára hívta fel a figyelmet, lehetővé téve és a Bizottság részéről aktívan támogatva a megemlékezések, emlénapok, az iskolai oktatásban való megemlékezések, illetve a kulturális megemlékezés és múzeumok, kiállítások formájában történő megemlékezések támogatását.

Az ezt követő vita, az ebéd során zajló vita túlnőtt ezen. Általában a tagállamok úgy érzik, hogy az eddigieknél nagyobb figyelmet kell fordítanunk egyrészt a totalitárius rezsimek által elkövetett bűncselekmények áldozatainak megemlékezésére, illetve emlékének ápolására. Ez ügyben a tagállamok tárgyalásokat folytatnak a jövőben is, hogy hogyan lehet ennek nagyobb hangsúlyt adni. Illetve úgy tűnik, hogy ez a vita jó alkalmat szolgáltatott arra is, hogy maguk az igazságügy-miniszterek is úgy lássák, hogy a jövőben részben a Bel- és Igazságügyi Tanács ülései során is a napirendi pontoknál hangsúlyosabban kell szerepeltetni az Európai Unió demokratikus elkötelezettségét, illetve értékalapúságát, nevezetesen a demokrácia, az emberi jogok és a szabadság melletti elkötelezettségét.

Úgy gondoljuk, hogy a jelen esetben ez a bizottsági jelentés, illetve az erre adandó tanácsi reakció is jól kifejezheti azt, hogy az Európai Unió a maga részéről elítéli mind a szélsőjobboldali, mind pedig a baloldali totalitárius rezsimeket, illetve az azok által elkövetett bűncselekményeket.

Itt várhatóan a jövőben még lesznek további tárgyalások és további lépések. Optimista vagyok, abban bízom, hogy a magyar elnökség alatt talán egy tanácsi következtetést is el tudunk fogadni ez ügyben. Itt informális egyeztetéseket is folytatnunk a többi közép- és kelet-európai tagállam minisztereivel. Köszönöm szépen a figyelmet és várom a kérdéseket.

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszter úr. Mint azt a hazai és a nemzetközi sajtóban is olvashattuk, ez egy jól előkészített és sikeres tanácsülés volt. Köszönjük miniszter úr közreműködését.

Mielőtt megnyitom a vitát, engedjék meg, hogy bizottságunk nevében köszöntsem Murányi Levente képviselő urat a Jobbik részéről, aki bizottsági tagcsere révén először vesz részt bizottsági munkánkban. Jó munkát, jó egészséget kívánunk, és sikeres bizottsági szerepléseket. (*Murányi Levente: Köszönöm.*)

Tisztelt Bizottság! A vitát megnyitom. Mintegy fél óra áll rendelkezésünkre. Összegyűjtjük a kérdéseket. (*Jelzésre:*) Először Braun Márton képviselő úré a szó.

Kérdések

DR. BRAUN MÁRTON (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr! Miniszter úr, nem tudom megállni, hogy az utolsó napirendi ponttal, a totalitárius rendszerek elítélésével kapcsolatban ne említsem meg a líbiai helyzetet: ahol maga a nép gyakorolja a totalitárius rendszert, ott talán a népet kell elítélni.

A kérdésem a következő. Az igazságügyi együttműködések visszásságaira nagyon egzakt magyar példa volt ennek a bizonyos ír állampolgár gázolónak az ügye. Tehát tényleg rengeteg a teendő ezen a területen, hiszen tudjuk, hogy ha gyorsabban elkapnak Ausztriában, akkor utolérnek, el tudják küldeni ma már a csekket számomra. Ezek szerint, ha gázolok, akkor kicsit bonyolultabb a dolog, és évekbe telik, amíg valaki a megérdemelt büntetését letölti. Ezért is kérdezem ezt, hogy ez az e-justice nevű kezdeményezés, amiről beszélt a miniszter úr, lehetővé teszi-e egy olyan adatbank kezelését, amiből a különböző államok hatóságai tájékozódhatnak.

Több gondolatom is van ezzel kapcsolatban. Például volt alkalmam annak idején az elmúlt ciklusban részt venni a Fogyasztóvédelmi eseti bizottságban, ahol rengeteg olyan probléma volt, hogy X emberke alapított egy kft.-t, romlott élelmiszert címkézett át egészségesre, utána nyilvánvalóan eljárak a kft.-vel szemben, a kft. csődöt jelentett, és az emberke a tevékenységét másnaptól egy másik néven folytatta. Tehát lehet-e olyan együttműködést, olyan adatbázist létrehozni Európában, ami kiszűri ezeket a visszaéléseket - tudjuk, hogy Magyarországon is vannak olyan vállalkozók, akik elfelejtik kifizetni az alvállalkozóikat -, az európai állampolgárokat ily módon is védeni, hogy a szélhámosoktól távol tartani valahogy őket? Ezt szeretném kérdezni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: (*Jelzésre:*) A következő kérdező Balczó Zoltán képviselő úr.

BALCZÓ ZOLTÁN (Jobbik): Elnök úr, köszönöm a szót. Két kérdésben érdekelne engem miniszter úrnak, talán azt mondanám, álláspontja, véleménye. Nyilván célszerű lenne, ha az ember kormányvéleményt ismerne meg, de lehetséges, hogy a kérdésben nincs kialakult kormányálláspont. Amennyiben lehetséges, a személyes véleménye is érdekelne.

Az egyik az Európai Unió Alapjogi Chartájához kapcsolódik. Hallottuk, hogy a Tanács a jelenlegi struktúrában kívánja ezt a dimenziót érvényesíteni. A lisszaboni szerződés aláírásakor gyakorlatilag a 27 országból 25 számára kötelező érvényűvé vált az Európai Unió Alapjogi Chartája, a lisszaboni szerződés mintegy ezt becsatolta. Két ország kért ez alól felmentést, az Egyesült Királyság és Lengyelország. Az ő számukra egyébként, hozzátéve, ebben a chartában nagyon sok olyan követelmény van, amelyik jó lenne, ha érvényesülne, de

bizonyos szempontból az országok önrendelkezését azért bizonyos mértékben nyilván korlátozza, hiszen kötelező érvényűvé vált. Tehát ez a két ország eleve felmentést kért, majd elég furcsa módon, Csehország félig-meddig megkapta, azért, hogy Václav Klaus elnök ezt aláírja. Tehát most akkor ez kötelező érvényű-e? Mert ha az adott országok számára, akkor mit kell az alatt érteni, hogy ezt valamilyen módon érvényesíteni kell? Lehet-e egyformán érvényesíteni ezt, amikor egyes tagországok eleve jelezték, hogy ők, ha úgy tetszik, kivonják magukat ez alól. Engedjen meg egy oldalági kérdést ehhez: hogy ítéli meg azt, hogy akkor szükséges-e a magyar alkotmányba ezt beemelni, mert ez felmerült? Miközben a jelenlegi ismereteim szerint ahhoz, hogy ez érvényesüljön, a magyar alkotmányba nem kell beemelni, mert kötelező érvénnyel elfogadtuk. Szükség van-e arra, hogy az alkotmány részévé tegyük?

A másik rövid kérdésem a totalitárius rendszerek elítélésére vonatkozik, ami, nyilván nagyon helyes, hogy milyen módon épül be az oktatásba, a közoktatásba. De akkor hadd tegyem fel azt a kérdést, amire tudom, hogy egy kormánynak nehéz közvetlenül hatást gyakorolnia, nevezetesen: az utcanevek kérdésére, ami önkormányzati hatáskör. Egyik oldalról nagyon helyes, hogy Magyarországon nem őrzi a szélsőséges jobboldali diktatúrát olyan név, hogy mondjuk Göring tér, vagy Szálasi sugárút. Ugyanakkor az ország tele van Lenin, Szamuely, Kun Béla utcákkal és elnevezésekkel. Tehát ha komolyan vesszük azt, hogy ez ellen a kommunista totalitárius rendszer ellen is küzdeni kell, akkor lát-e a miniszter úr a kormány hatáskörében bármi eszközt arra, hogy ezek az utcanevek szerte az országban ne őrizzék ezeknek a - semlegesen mondom - személyeknek a nevét? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ékes képviselő úr következik.

ÉKES JÓZSEF (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Szeretném Balczó képviselőtársamat egy kicsit helyreigazítani, mert az Alapjogi Chartából nem minden elemet emelünk be a magyar alkotmányba, hanem csak bizonyos elemeit, az emberi jogi kérdések közül.

Itt a kérdésem az, hogy ha megtörténik a magyar alkotmányba történő beemelése, mekkora biztosítékot kapnak a magyar állampolgárok az Európai Unión belül?

ELNÖK: Köszönöm szépen. Még Balczó képviselő úr, egy mondat.

BALCZÓ ZOLTÁN (Jobbik): Egy mondat: teljesen mindegy, formai kérdés, hogy mit emelünk be az alkotmányba, ezért hangsúlyt kap. Jelenleg az Alapjogi Chartának teljes egészében érvényesülnie kell Magyarországon, mert elfogadtuk.

ELNÖK: Még egy kérdés, utána válasz következik. Tessék parancsolni!

DR. MENGYI ROLAND (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Engem a Brüsszel-I. rendelet érdekelne. Ahogy tudjuk, lassan 10 éve lépett életbe, és a Bizottság is elérkezettnek látja vagy látta az időt, hogy felülvizsgálja, illetve fejlessze, és ahogy említettem, nehézkesen haladnak az egyeztetések a végrehajtáshoz szükséges határozatok és a tagállami szuverenitások összefüggése miatt.

Azt szeretném tudni, hogy a magyar elnökség milyen előrelépéseket szeretne tenni a dologban a polgári és a kereskedelmi tárgyú bírósági ítéletekre vonatkozó uniós szabályozásban? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A vitát lezárom. Visszaadom a szót a miniszter úrnak. Kérem, hogy röviden válaszoljon, mintegy 16 perc áll rendelkezésünkre. *(Derültség.)* Tessék parancsolni!

Dr. Navracsics Tibor válasza

DR. NAVRACSICS TIBOR közigazgatási és igazságügyi miniszter: Köszönöm szépen a szót, és köszönöm a kérdéseket. Ez az ír gázolótól az adócsalókról szóló adatbázisig számos kérdést felvet, amely nem azonos leágazással rendelkezik. Az ír gázoló kiadatásának az ügye egy olyan kétoldalú kiadatási ügy volt, amely ügyben én is többször tárgyaltam informálisan az ír igazságügy-miniszterrel.

Tavaly júniusban vettem részt először a Bel- és Igazságügy-miniszteri Tanács-ülésein, és ezt követően többször is szót váltottunk erről. Ő miközben kifejezte készségét az együttműködésre, azzal hártotta el természetesen, hogy az ír igazságszolgáltatás ugyanúgy független a kormánytól, mint ahogy ez más országokban is van.

Ugyanakkor ezen a területen is megfigyelhető egy egységesülési törekvés. Az Európai Uniónak már volt egy meglehetősen bonyolult kísérlete arra, hogy valamilyen formában a hagyományos jogsegélynél és a hagyományos igazságügyi együttműködésnél szorosabb mechanizmusokat dolgozzon ki arra, hogyha a két uniós tagállam között történik valami ilyen jellegű együttműködés. A mostani tervezet, amely egyébként szintén a Tanács előtt van, a nyomozati cselekmények esetében próbálja szabályozni, bizonyításoknál és egyéb ilyeneknél, hogy közvetlenül lehessen esetleg foganatosítani, ezzel gyorsítva az ügyet. Ez elsősorban bűncselekményekre vonatkozik. De ez is tárgyalás alatt van, és meglehetősen nehézkesen haladgat előre.

Maga az e-justice mint honlap, alapvetően információt kíván nyújtani. Van egy adatbázis mögötte, azonban ennek az adatbázisnak nem elsődleges feladata a büntetőjog. Sokkal inkább az igazságszolgáltatás szervezetrendszeréről, a joganyagáról, illetve a polgári természetű ügyekről ad tájékoztatást. Alapvetően olyan jellegű kérdésekben nyújt tájékoztatást, hogy ha Svédországban kell valamilyen polgári természetű ügyet intéznie, akkor milyen hatósághoz kell ott fordulnom, hogyan kell ezt intézni, és a többi. Egyébként ez a nyáron indult el. Ez egy közös spanyol-magyar-belga elnökségi trió fejlesztés volt. Igazán a belgák voltak azok, akik az első jelentős lépést megtették, amikor megjelent a honlap.

A mi feladatunk részben ez az integráció, részben pedig az, hogy fejlesszük tovább, azért ez még sok szempontból erőteljesen fejlesztésre szorul. De a jövőben perspektivikusan magába foglalhat egy ilyen egyablakos tájékoztató pont lehetőséget az igazságügyben. Ehhez fontos tudni, bár azt hiszem, nincsen olyan miniszter, aki a saját területéről azt mondaná, hogy ez az európai integráció egyik lényegtelen és elhanyagolható területe, de az igazságügyre valóban igaz, hogy az egyik legdinamikusabban közösségiesedő területe, hiszen pár évvel ezelőtt ez még alapvetően kormányközi alapon működő és döntően csak a többi területet kiegészítő terület volt. Mostanra egymás után történnek azok a lépések, amelyek valóban egy egységes európai igazságügyi tér felé mutatnak, annak minden problémájával, konfliktusával, hiszen ott súlyosan nemzeti szuverenitást érintő kérdésekről is szó van. A büntetőeljárás esetében például, hiszen a büntető joghatóság kérdése azért egy olyan erősen a szuverenitás magvához tartozó kérdés, amelyről a tagállamok természetesen, már csak garanciális okokból sem szívesen mondanak le. Például a bizonyítási eljárásoknál nem egységes, hogy hol, milyen bizonyítási eszközöket ismernek el bizonyító erejűnek.

És az egyik problémát az jelenti, hogy az egyik ország esetleg kérheti egy másik országtól bizonyítási eljárás lefolytatását, mondjuk olyan esetben, amelyik az adott országban nem minősül bűncselekménynek, adott esetben azt a bizonyítási eszközt nem ismeri bizonyító erejűnek az adott ország jogrendszere. Tehát számos olyan probléma van, ami szuverenitásproblémát érint. Az ír gázoló problémája mögött, noha alapvetően egy kiadatási ügyről van szó, és számunkra kristálytiszta kiadatási ügyről van szó, de hogy ha már ezt absztraktabb szintre emeljük, akkor tulajdonképpen mindezek a kérdések húzódnak meg.

Balczó képviselő úr kérdésére: valóban, az Európai Unió Alapjogi Chartája az aláírással és azzal, hogy a közösségi joganyag részévé válik, az aláírók számára, akik nem

kértek kivételt alóla, azok számára kötelező. Érdekes módon egyébként az Egyesült Királyság volt az egyik legaktívabb abban a vitában, tehát az egyik, amelyik kivételt kért, hogy hogyan lehetne a tanácsi döntéshozatal során érvényesíteni az alapjogi dimenziót. Sőt, éppen az Egyesült Királyság vállalta föl és vetette föl azt, hogy egy iránymutatás kidolgozásában a főszerepet játssza. Talán szerepe lehet ebben annak is, hogy a brit igazságügy-miniszter, Kenneth Clarke, aki a konzervatív párnak a legeurópapártibb miniszterei közé tartozik, és ő talán ebből a szempontból egy személyes elkötelezettség jegyében is tevékenykedett. De érdekes módon nem lehetett érezni sem a lengyeleknél, sem a briteknél, hogy ők nem lennének részesei az Európai Unió Alapjogi Chartájának, tehát úgy tűnik, hogy a tanácsi döntéshozatal során ők ezt ugyanúgy értelemszerűen érvényesíteni akarják.

A magyar alkotmányba való beemelés vagy alapulvétel a mi elképzeléseink szerint nem azért garanciális elem, mert egyébként nem lenne kötelező, vagy egyébként azzal kellene számolni, hogy Magyarországon emberijog-ellenes lépések történnének. De tudjuk egymás közt, hogy már most is vannak olyan politikai erők, amelyek meg vannak róla győződve, hogy mi az új alkotmánnyal magát a diktatúrát akarjuk bevezetni, és minden emberi jogot lábbal akarunk majd tiporni, hacsaknem már most is azt tesszük.

Ebből adódóan úgy gondoljuk, hogy egy lényeges garanciális elem, ha az Európai Unió Alapjogi Chartáját hívjuk referenciapontként, és ez ügyben kértem én a Velencei Bizottságot, mivel valóban számos problémát fölvet, maga a nyelvezete is számos problémát fölvet, a szemléletmódja is számos problémát fölvet, hiszen egy szupranacionális dokumentumról van szó, amelyet egy nemzeti jogrendbe kell beilleszteni. Ráadásul egy kicsit féloldalas, hiszen az Alapjogi Charta rengeteget foglalkozik például a munkavállalók jogaival, és viszonylag kevés figyelmet szentel, mondjuk, a vállalkozás szabadságának és a vállalkozással kapcsolatos jogoknak, egy erőteljes gazdasági orientáció figyelhető meg benne.

Tehát számos olyan probléma van, ami miatt a Velencei Bizottságtól kérjük az ő álláspontjukat, az ő tanácsukat, hogy ők hogyan látják, hogyan lehet ezt a magyar alkotmányba beépíteni, vagy inkább csak alapul vegyük, és vegyük figyelembe azokat a pontokat. Éppen tegnap tárgyaltam a Velencei Bizottsággal, kíváncsian várjuk majd az álláspontjukat ebben a kérdésben.

Totalitárius rezsimek. Én is azon gondolkoztam, hogy mivel tud egy kormány abban segíteni, azon túl, hogy buzdító felhívásokat tesz esetleg közzé. Én úgy gondolom, hogy a helyi közösségeknél sok esetben nagyon praktikus okok húzódnak meg az utcanév-változtatás elleni mozgalmak mögött, nem akarják azt a költséget meg azt a kényelmetlenséget vállalni. *(Balczó Zoltán: A kormány így tud segíteni...)* Ide akartam kilyukadni, köszönöm szépen, hogy esetleg így tud segíteni a kormány, ha a jövőben úgy gondoljuk, hogy illetékmentesnek nyilvánítjuk ezeket az átírásokat. Ezt esetleg én fölvetem kormányülésen. Más kérdés, hogy magát a fáradságot, az utánajárást nem gondolják-e olyannak, de ezt esetleg föl tudom vetni kormányülésen.

Hogy milyen biztosítékot kapnak a magyar polgárok az Európai Unió Alapjogi Chartája mögött? Én úgy gondolom, hogy itt nem annyira, megint csak azt mondanám, jogi mechanizmusbeli garanciákra van szükségünk. Magyarországon, ha egyébként így egymás közt vagyunk, és józan vitát folytatunk, akkor mindenki egyetért abban, hogy Magyarországon nem sérülnek az emberi jogok, és egy kiépült jogi garanciarendszere van az emberi jogoknak, illetve azoknak az érvényesítésének is.

Ugyanakkor én az Európai Unió Alapjogi Chartájának a beépítésében, illetve az ezzel kapcsolatos alkotmányos megfontolásokban elsősorban politikai garanciát látok. Úgy gondolom, hogy ez alapján akkor az új alkotmányt biztosan nem lehet támadni, és ez is hozzájárulhat a magyar állampolgárok mint európai uniós polgárok jogainak nagyobb garanciális fokához.

Brüsszel I. nehéz kérdés, mert nemcsak politikai és nemcsak szuverenitásbeli kérdések ütköznek egymással. Az exequatur szuverenitást is érint, nevezetesen arról van szó, hogy egy ország elfogadja-e egy másik ország bíróságának a joghatóságát egy adott ügyben, vagy pedig köti ezt valamilyen saját okmány kiadásához, amely valójában egy szimbolikus cselekedet, hiszen automatikusan állítják ki, ugyanakkor a határidők elhúzóásával jár maga a hivatalos eljárás. Vagy föladják ezt, és közvetlenül érvényesek a különböző országok bíróságainak joghatóságai egy másik európai uniós országban, ez viszont szuverenitási problémákat okozhat. Ezért tudunk itt nehezen előrehaladni.

Valószínűleg túl sok ügyről szó, tehát maga az exequatur néhány tucat ügyet érint csak az Európai Unión belül, a jelentőségéről van szó, egy tagállam kinyitja-e a saját rendszerét egy másik tagállam bírósága előtt és döntései előtt, vagy pedig nem. Azt látom, hogy itt a Bizottság sem nagyon tud előrébb haladni, noha nagyon ambiciózus célokat fogalmaznak meg, úgy gondolják, hogy ez valójában az igazi egységes belső piac megteremtése, hiszen akkor már nemcsak a szolgáltatások, az áruk, a tőke és a munkaerő vándorlásáról van szó, hanem arról, hogy érvényesíteni is közvetlenebbül tudják a jogukat, illetve a bírósági ítéleteknek érvényt szerezni. Ennek ellenére a tagállamok álláspontja miatt mi itt a magyar elnökség alatt áttörést nem tervezünk. Azt viszont tervezzük, hogy előkészítjük az áttörést, amely majd valamelyik szerencsésebb, utánunk soros elnökséget ellátó ország számára lehetővé válik.

De figyelembe véve az európai szabadalmat, amelyben 30 éven keresztül a soros elnökségek készítgették az áttörést, és aztán a magyaroknak adatik meg az a szerencse, úgy néz ki, hogy az európai szabadalom tekintetében előre tudunk lépni - vagy hogy a büszkeségemet elmondjam: a hágai nemzetközi tartásdíjegyvezményhez való csatlakozásunk, hisz április 6-án vagy 7-én, már nem is emlékszem pontosan, Magyarország csatlakoztatja az Európai Uniót ehhez az egyezményhez sokévi hiábavaló tárgyalások után -, most itt mi készítjük elő egy másik, soron következő elnökségnek majd a sikerét. Ennek ellenére aktív szakértői tárgyalásokat kívánunk folytatni, hogy előrébb jussunk ebben az ügyben is, pontosan azért, mert mi is úgy gondoljuk, hogy az egységes gazdasági tér egyik alapvető igazságügyi oszlopáról van szó. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úrnak a beszámolót. További sok sikert kívánunk a magyar elnökség munkájához.

Tisztelt Bizottság! Ugyan bizottságunknak nincs hölgy tagja, de munkatársaink között számos csinos hölgy van, és a teremben is, engedjék meg, hogy nőnap alkalmából köszöntsem önöket bizottságunk nevéhez illetően - Európai ügyek bizottsága - egy francia mondással: cherchez la femme. Mi ezt fontosnak tartjuk. Ugyanakkor köszöntöm a Zoltánokat - ha már a hölgyeket köszöntöttem -, Balczó Zoltán és Nógrádi Zoltán képviselőtársamat.

Tisztelt Bizottság! Félórás szünetet rendelék el. Tíz órakor folytatjuk Martonyi miniszter úr meghallgatásával. Köszönjük szépen.

(Szünet: 9.27-10.13)

A Magyar Köztársaság európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről /2009-2010/ szóló J/2425. számú jelentés általános vitája

Az elnök felvezetője

ELNÖK: Jó napot kívánok! Folytatjuk a bizottsági ülésünket a második napirendi ponttal. Tisztelettel és szeretettel köszöntöm Martonyi János külügyminiszter urat és Baranyai Gábor helyettes államtitkárt, valamint a munkatársaikat.

A napirendi pontunk tehát: a Magyar Köztársaság európai uniós tagságával összefüggő kérdésekről és az európai integráció helyzetéről 2009-2010-ről szóló jelentés, amit J/2425. szám alatt jegyzünk. Ennek az általános vitára bocsátásáról is szavaznunk kell.

Tisztelt Miniszter Úr! Mielőtt a napirend kifejtéséhez hozzáférünk, szeretném megköszönni önnek azt a levelet, amit bizottságunkhoz 2011. január 31-én intézett. Az itt lévő hallgatóság érdekében is röviden szeretném ismertetni, mert ez alapvetően befolyásolja az európai uniós elnökségünk munkáját is és a bizottságunk munkáját is.

Tehát a miniszter úr a következőt írja: „A soros elnökség ellátása a Tanács, tehát miniszteri, nagyköveti munkacsoporti szintű üléseinek összehívását, napirendjének meghatározását, illetve azok elnöklését jelenti elsősorban. A soros elnökségnek az egyes napirendi pontok tárgyalásánál pártatlanul, az EU 27-ek érdekeit szem előtt tartva kell eljárnia. Így Magyarország mint soros elnökség célja is a tagállamok közötti konszenzus megteremtése, az egyes dossziék lehetőség szerinti lezárása úgy, hogy az alapvető magyar érdekek emellett természetesen ne sérüljenek. A soros elnökségből következő újszerű feladatok ellátása egyben azt jelenti, hogy ebben a 6 hónapban az egyes ülések napirendjén szereplő uniós tervezetek tárgyalásához a klasszikus értelemben vett, a magyar álláspontot tartalmazó tárgyalási álláspontok nem készülnek. Az elnökségi időszakban az EU 27-ek álláspontját rögzítő tanácsi konklúziók megfogalmazására kell törekedni.

Mindebből következően szükségessé válik az Országgyűlés és a kormány közötti egyeztetési eljárásnak az ideiglenes jellegű elnökségi feladatokhoz igazítása. Tekintettel arra, hogy az elnökség alatt az Országgyűlés és a kormány európai uniós ügyekben történő együttműködéséről szóló 2004. évi LIII. törvény 3. §-a értelmében vett kormányálláspontok nem készülnek, javaslom, hogy ezen időszakban az Országgyűlés ellenőrzési funkciójának keretében a miniszterek a tanácsülések előtt és után szóban adjanak tájékoztatást a tanácsülések előkészítéséről és eredményéről az illetékes országgyűlési bizottságnak vagy bizottságoknak.”

Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük szépen ezt a megkeresést. Ez valóban hozzájárul ahhoz, hogy a kormány és az Országgyűlés kapcsolata, különösen az elnökségünk ideje alatt, zavartalan legyen. Ennek érdekében már egy államtitkárt és két minisztert meghallgattunk az ECOFIN-tárgyalásról, és az igazságügyi és a belügyminiszterek tárgyalásáról éppen Navracsics miniszter urat hallgattuk meg az első napirend keretében. Úgy érzem, ez hozzájárul ahhoz, hogy bizottságunk az Országgyűlés felhatalmazásában gyakorolni tudja az ellenőrző szerepkörét. Köszönjük szépen a konstruktív együttműködést. Ezt csak azért bátorítottam elmondani, hogy az itt lévők, különösen, akik nem vesznek részt gyakorta a bizottsági üléseinken, lássák, hogy az uniós elnökség alatt nemcsak a kormány, hanem a parlament aktivitása is rendkívül fontos.

Tisztelt Bizottság! Rátérünk a napirendi pontunk megtárgyalására. A kormány hatodik alkalommal nyújtotta be uniós tagságunkat értékelő éves jelentését, összhangban a már említett 2004. évi LIII. törvény 7. § (5) bekezdésével. Emlékeztetem képviselőtársaimat, hogy hasonló indítvány 2009. május 5-én szerepelt az Európai ügyek bizottsága ülésének napirendjén. Az elmúlt év tehát a választások miatt kimaradt, és most ez az esztendő az, amikor kezünkbe vehettük ezt a 2009-2010-ről szóló jelentést. Korábban ennek a jelentésnek az volt a célja, hogy a kormány adjon tájékoztatást a tagságunk iránti felkészülésünkről.

A 2004. év után ezek a jelentések már másról is szólnak: a jogharmonizáció mint - idézőjelbe téve - „intézmény” nem szűnt meg, és ennek az állásáról is hallottunk a beszámolók során. Különösen ebben az évben válik izgalmassá, hogy az elnökségünk alatt hogyan is értékeli a kormány és a parlament is az elnökség munkáját.

Ezen hosszú bevezető után megadom a szót a külügyminiszter úrnak. Kérem, hogy tegye meg az expozéját, utána szokás szerint összegyűjtjük a kérdéseket, és lehetősége lesz

képviselőtársaimnak kommentárra, kérdésre, és remélhetőleg ezt 12 óráig be is tudjuk fejezni. Miniszter úr, öné a szó.

Dr. Martonyi János szóbeli kiegészítése

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: Köszönöm szépen, elnök úr. Köszönöm a lehetőséget, hogy szólhatok ebben a két nagyon lényeges témában, amik most a napirenden szerepelnek. Azt hiszem, hogy a meghallgatásom óta ez az első alkalom, hogy találkozhatom a bizottság tagjaival, eltekintve természetesen a nagybizottsági ülésektől, amiken már több alkalommal részt vettem.

Ha megengedi az elnök úr és megengedik a tisztelt képviselő hölgyek és urak, én az első napirendi pontról csak nagyon röviden szólnék, mert nem akarom elvenni az időt az elnökséggel kapcsolatos feladatok megvitatásától. A 2009-2010-re vonatkozó beszámoló alapvetően a múlttól szól. Nagyon lényeges természetesen, hiszen e nélkül nem értenék meg a jelenlegi fejleményeket. Tehát nagyon fontosnak és helyesnek is tartom, hogy ezzel kezdjük.

Ugyanakkor ami minket most elsősorban foglalkoztat, és ez talán nem meglepő, ez a jelen és a közvetlen jövő. Közvetlen jövő alatt értem az előttünk lévő 4 hónapot. Persze azt követően is lesznek nagyon komoly feladatok, de kétségtelen, hogy most a figyelmünket elsősorban erre kell összpontosítanunk.

Ami a múltat illeti, csak nagyon rövid áttekintést adnék, valószínűleg nem fogok rendkívül új dolgokat mondani. De azért az egyértelmű, hogy ez a két esztendő az európai integráció történetében egy nagyon különleges időszak volt, és egy rendkívül fontos időszak volt. Valójában két nagy fejlemény jellemezte. Az egyik a pénzügyi és gazdasági világválság, a globális válság, ennek a kezelése, az erre adott válaszok, a válságból való fokozatos kilábalás folyamata, technikái. A másik pedig természetesen az intézményi változások, mindenekelőtt a lisszaboni szerződésnek, pontosabban szerződéseknek a 2009. december 1-jén történt hatálybalépése. A kettő egymástól voltaképpen elvileg független volt, de nyilvánvaló, hogy egyik a másikat lényegesen befolyásolta.

Ami a válságot illeti, nekem most nem tisztem, hogy erről részletesen beszéljek. Azt hiszem, összességében annyit lehet mondani, hogy a világ elkerülte azokat a megrázkódtatásokat, amelyeket az utolsó nagy gazdasági válság idején, a harmincas évek elején szenvedett el. Ennek egyik oka az volt, hogy a globális válságok gyorsabbak és sikeresebbek voltak. Természetesen számtalan kritikát és bírálatot megérdemelnek ezek a válaszok, de ettől függetlenül a nagy gazdasági visszaesést, recessziót sikerült elkerülni.

Ennek nyilván tényezője volt az is, hogy bár a válság globális volt, de egyes, nagyon dinamikusan fejlődő, nagyon erős gazdaságokat kevésbé érintett, gondolok itt persze természetesen elsősorban a nagy ázsiai országokra. Ezek is egy olyan húzóerőt gyakoroltak a nyugati gazdaságra is, ami segítette a kilábalást.

Valójában persze nem erről kell beszélünk, hanem arról, hogy Európa is többé-kevésbé jól válaszolt a válságra. Nincs még vége ennek, erről is egy külön vitát lehetne folytatni, de tény az, most éppen a legutóbbi előrejelzések fényében - tegnap jött ki a Bizottságnak egy ilyen anyaga - azt lehet mondani, hogy a lassú kilábalás tart tovább. A német gazdaság egy kicsit le fog lassulni a tavalyi eredményéhez képest, ennek ellenére egy-két százalékos növekedés lesz átlagos az Európai Unióban. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a lengyel növekedés továbbra is várhatóan 4 százalék körül lesz, tehát úgy néz ki, hogy egyes országok jobban reagálnak, mások kevésbé. Ugyanakkor persze maradnak a nagy problémák az eurózóna egyes országaival kapcsolatban, én erre most nem térnék ki, esetleg az elnökségi tevékenység kapcsán erről is ejtünk néhány szót.

Az intézményi körről azért érdemes egy-két szót szólni, mert én úgy érzem, hogy a hazai közvélemény még mindig nem igazán fogadta be a lisszaboni szerződés által megteremtett változásokat, és ezt azért is mondom, mert ez szorosan összefügg a magyar

elnökség tevékenységével is. A lisszaboni szerződés nagyon lényeges módosításokat teremtett, nem akarom én most mindegyiket elsorolni, de talán a leglényegesebb az, hogy minőségileg megváltozott az Európai Parlament szerepe.

Ma némi egyszerűsítéssel mondhatjuk azt, hogy nem tudunk jogszabályokat elfogadni anélkül, hogy az Európai Parlament egyetértése ne lenne adott. Korábban is volt ilyen, de szűkebb körben, ez a bizonyos együttdöntési eljárás, most ezt rendes jogalkotási eljárásnak nevezzük, s ez azt jelenti, hogy minden esetben ez Európai Parlament egyetértését is meg kell szereznünk. Általában véve ettől függetlenül és ezen túlmenően is az Európai Parlamentnek a politikai szerepe is lényegesen nagyobb, mint korábban volt.

A másik nagyon lényeges változás pedig az, hogy megváltozott az elnökségi rendszer, a soros elnök országának a kormányfője már nem elnöklí az Európai Tanácsot, mert ezt egy önálló, külön tisztségre bízták, 2,5 évig esetleges további 2,5 éves meghosszabbítással ezt a tisztelet jelenleg Herman Van Rompuy, a korábbi belga miniszterelnök tölti be.

Hasonló a helyzet a Külügyminiszterek Tanácsánál is. A Külügyminiszterek Tanácsát nem elnöklí a soros elnök országának a külügyminisztere, hanem a külügyi főképviselő elnöklí, és itt a soros elnökség szerepe - jóllehet, nem teljesen egyértelműen tisztázott - lényegében a támogatásra, a segítségre szorítkozik, a vezetés, az elnöklés a szó tartalmi és formai értelmében véve egyaránt az Európai Tanács elnökéé, illetve a külügyi tanács elnökéé, a főképviselő, aki egyébként, hozzáteszem, még a Bizottság alelnöke is, tehát itt egy sajátos intézményi helyzet jött létre.

Az a kifejezés is pontatlan, hogy Magyarország az Európai Unió elnöke, netán a magyar miniszterelnök az Európai Unió elnöke. Ez így nem pontos. Magyarország az Európai Unió Tanácsának az elnöke, legalábbis azoknak a tanácsoknak az elnöke, amelyeknél ez a helyzet fennáll. Én magam személy szerint például az Általános Ügyek Tanácsának vagyok az elnöke, ami nagyon fontos tanács, hiszen az a feladata, hogy előkészítse az Európai Tanács üléseit, majd később aztán az ott hozott határozatok végrehajtását kövesse, és erről gondoskodik. Nagyon fontos más tanácsok vannak, gondolok is rögtön az ECOFIN-re, de nem akarom felsorolni a tanácsi formátumokat. Ezeket mind a soros elnökség illetékes minisztere vagy akár adott esetben államtitkára elnöklí. Tehát itt egy alapvetően új helyzet jött létre.

Ugyanakkor, ami nem változott, és erről kevesebb szó esik, az az úgynevezett közösségi módszer, az tehát, hogy azért az integrációs tevékenység alapvetően úgy kell hogy történjék, hogy az Európai Bizottság kezdeményez, a Tanács ezt követően tárgyal és dönt, de az Európai Parlamenttel együtt dönt, egyetértésben dönt, mint ahogy azt az előbb mondtam.

Emellett persze lehetőség nyílhat, nyílik a kormányközi együttműködésre is, erre korábban is volt példa. A legjobb példa erre a schengeni együttműködés, amit aztán később persze átemeltünk a közösségi rendszerbe. A bel- és igazságügyi együttműködés számtalan területen kormányközi alapon indult el, aztán fokozatosan ezeket mind beemeltük - és tulajdonképpen a lisszaboni szerződés ebből a szempontból is ez új helyzetet hozott - a közösségi tevékenység keretei közé. Ezt azért érdemes megemlíteni, mert ez a vita most ismét kiújult, hogy tudniillik akkor közösségi módszert kell-e alkalmazni adott esetben, vagy kormányközi úton kell elindulni. Ennek a témának, ennek a vitának új aktualitást ad ez a versenyképességi paktum, és bizonyos szempontból a szerződésmódosítás is. Végül is ez is az új intézményi helyzet egyik következménye.

Magyar szempontból ha a két év mérlegét meg lehet vonni röviden, pozitív fejlemény a termőföld-moratórium meghosszabbítása 2014. április 30-áig. Pozitív fejlemény, bár ez automatikus, és nem sokat kellett érte tenni, az, hogy május 1-jével Ausztria és Németország is megszünteti a munkaerő szabad áramlása előtti korlátozásait. Ezt egyébként már csak ez a két ország tartotta fent.

További pozitív fejlemény az is, hogy szomszédaink, déli szomszédaink vízummentességet nyertek, Szerbia, Montenegró, Macedónia, 2009 decemberében, Albánia és Bosznia-Hercegovina 2010 decemberében. A gazdaságélénkítő program keretében bizonyos forrásokhoz jutottunk a közép-európai régió energiabiztonsága szempontjából fontos beruházások esetében, gondolok itt a magyar-horvát, magyar-szlovák, magyar-román gáz- és villamosvezeték-összeköttetésre. Elindult ez a híres-nevezetes ELI-projekt, ami úgy tűnik, most már végérvényesen a megvalósítás stádiumába került.

A közösségi alapok, források felhasználása tekintetében viszonylag jól állunk, de most az igazi kérdés az, hogy a jövőben sikerül-e ezeket biztosítani. Tehát összességében, én azt hiszem, hogy Magyarország szempontjából ez az elmúlt időszak nem volt kedvezőtlen. Ami viszont a negatívumokat illeti, ott egyetlen egy dologra hívnám csak fel a figyelmet. Magyarország most már hetedik esztendeje - hetedik esztendeje - áll túlzott deficiteljárással. Azt hiszem, mi vagyunk az elsők ilyen szempontból az időtartam tekintetében. Tehát ebben sikerült a legjobbnak lennünk. Most rövidesen el fog dőlni, hogy megszűnhet-e velünk szemben ez az eljárás. Ez most a következő hetek, hónapok eseményeitől függ. Ismeretesebb az ezzel kapcsolatos kormányzati döntések, Széll Kálmán-terv, és más kapcsolódó intézkedések. Úgy tűnik, hogy az államháztartási hiányt megfelelően sikerült alakítanunk. Ugyanez lesz a helyzet ebben az esztendőben is. Az adósságállomány csökkentése a legfontosabb célkitűzés. Tehát minden okunk megvan arra, hogy ezeknek a feltételeknek a megteremtésén keresztül elérjük azt, hogy Magyarországgal szemben ez a most már hetedik éve tartó túlzott deficiteljárással megszűnjön, de ez a jövő kérdése. Erről egyelőre én még nem tudok beszámolni.

Elnök úr, röviden ennyit mondtam volna el az első napirendi ponthoz. Egy kicsit, hogy mondjam: önkényes és tetszőleges jelleggel, hiszen két év integrációs fejleményeit részletesen előadni úgysem tudtam volna. Ez volt az a néhány téma, amire fel akartam hívni a figyelmet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! A vitát megnyitom a második napirend első részére vonatkozóan, tehát konkrétan a jelentéssel kapcsolatban, hiszen a kötelezettségünk az, hogy erről szavazzunk, és általános vitára tudjuk bocsátani.

Megnyitom a vitát. Akinek kérdése, véleménye van, az felteheti. Kérem, most jelentkezzenek, képviselőtársaim! Elsőként Bana Tibor képviselő úrnak adom meg a szót.

Kérdések

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Külügyminiszter Úr! Tisztelt Bizottság! Négy kérdést szeretnék feltenni a külügyminiszter úrnak. Az első, ön is említette a földmoratórium kérdését, és a jelentés is úgy fogalmazott, mindenképpen nagy eredmény az, hogy ez 2014. április 30-áig meghosszabbodott.

Bizakodással hallottuk Orbán Viktor miniszterelnök úr szavait, melyek a MAGOSZ egyik fórumán hangzottak el, miszerint a magyar föld nem kerülhet idegen kézbe. És éppen azért hallottuk ezeket a szavakat nagy bizakodással, mert mi, jobbikosok, és így jómagam is, mint az ország nyugati részében, Vas megyében élő képviselő és a helyzetet jól ismerő személy, úgy látom, hogy ez nem jelent valódi megoldást, tekintettel a zsebszerződések ügyére. Az lenne a kérdésem ezzel kapcsolatban, hogy itt mik a kormány hosszú távú elképzelései? Hogyan kívánjuk hosszú távon megvédeni a magyar földet?

A második kérdésem az Európa 2020 stratégiára vonatkozik. Itt a jelentésben olvasható, illetve tudhatjuk azt, hogy a K+F-ráfordítások ügyében az eddigi 1,9 helyett 3 százalékos cél az, amit európai szinten el kívánnak érni. A magyar vállalás az előzetes nemzeti intézkedési tervben 1,8 százalék. Az lenne a kérdésem, hogy nem kellene-e ennél

ambíciózusabb célokat megfogalmazni? Különös tekintettel arra, hogy az innováció a gazdaság egyik fő motorját jelentheti.

Szintén ehhez a stratégiához kapcsolódik a harmadik kérdésem. Szerepel a célkitűzések között a felsőfokú végzettséggel rendelkezők arányának 40 százalékra történő emelése. Itt a magyar vállalat 30,3 százalék. Ehhez a témához az lenne az én kérdésem, hogy a másik oldalról szembesülünk azzal, hogy nagy az igény a képzett szakmunkásokra. Tehát itt viszont azt mondom, talán nem biztos, hogy szerencsés ez a túlzottan magas arány. Ezzel kapcsolatban vagyok kíváncsi a kormány álláspontjára.

S végül az utolsó kérdésem pedig az EU-elnökséghez kapcsolódna. Mi, a Jobbik, bár euroszeptikus párt vagyunk, de egyértelműen hitet tettünk amellett, hogy bízunk a magyar elnökség sikerességében. A magyar elnökség egyik sikere lehetne az, hogyha a mi elnökségünk alatt le lehetne zárni a horvát csatlakozási tárgyalásokat, de az elmúlt időszakban ezzel kapcsolatban nem túl biztató hírek juthattak el hozzánk. Itt az lenne a kérdésem a külügyminiszter úrhoz, hogy mekkora esélyt lát arra, hogy ez sikerülhet-e? Lát-e erre még esélyt? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Csak megjegyzem képviselőtársamnak, hogy a földmoratóriummal kapcsolatban már 2006-ban, a választások után, akkor ellenzékéből, önálló határozati javaslatot nyújtottam be az Országgyűlésnek, hogy a kormány kiemelten kezelje a magyar föld ügyét, és kezdje el a tárgyalásokat a földmoratórium meghosszabbításával kapcsolatban. Mile Lajos alelnök úrnak adom meg a szót.

MILE LAJOS (LMP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük szépen a beszámolót. Két elemére kérdeznék rá. Jóllehet itt bizonytalan voltam, lehet, hogy a következő tematikai egységnél kellene feltenni, de ezek úgyszólván összefüggenek egymással.

A válságkezelésnek és a válság megelőzésének egy új eleme, intézménye lesz ez a bizonyos szemeszter. És ha jól tudom, áprilisig le kell adni a főszámokat. Ennek a kidolgozása hogy áll? Tudniillik nagyon fontos lesz, hogy a magyar elnökség ebből a szempontból milyen példát fog mutatni, és milyen minőségű anyagot fog letenni a Bizottság elé, hiszen ez egy olyan új eszköz, amit most akar majd kipróbálni az Unió.

A másik: lehet-e tudni, hogy készülni kell olyan eseményekre is, amelyeket nem lehet előre látni? Velünk is előfordult, elég hogyha csak erre a szerződés módosításra gondolunk, vagy arra a kis veszélyhelyzetre, hogy idejében megszületik-e az EU költségvetése. Mégis mindezeket tudva a prioritások megfogalmazását mennyire látja így, két hónap után fontosnak, jónak, megfelelőnek? Hiszen ha itt akár a keleti partnerségre gondolok, vagy lehetne itt akár a schengeni bővítéssel kapcsolatos problémákat is említeni, de én még a horvát csatlakozás kapcsán is elég aggályosnak látom a helyzetet, és ezek mind fontos elemei voltak a prioritásrendnek. Hogy állunk ebből a szempontból? Tudom, hogy nem ez a kizárólagos ismérve, hogy sikeres-e egy elnökség, de mégis a prioritások kérdése és azoknak a teljesülése elég hangsúlyosan jelenik meg az értékelésekben. Tehát ilyen szempontból az a kérdésem, hogy mennyire látja visszamenőleg pontosnak ezeket a célkitűzéseket, és persze hogyan látja a megvalósulási esélyeket az utóbbi hetek, hónapok eseményeinek fényében. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Mielőtt lezárom a kérdéseket, én is szeretnék föltenni egy kérdést. Bizottságunkban vannak örök szereplő témák, ilyen témánk a szlovák tokaji. A magyar kormány, tudjuk, hogy megtámadta a Bizottság azon határozatát, amellyel bejegyezte az úgynevezett e-Bacchus nyilvántartásba Szlovákia tekintetében a „Vinohradnícka oblast’ Tokaj” oltalom alatt álló eredetmegjelölést. A magyar álláspont szerint e bejegyzés több

szempontból is aggályos - én ezt szóvá tettem többször -, ugyanakkor ez az eljárás a felek között a megnevezés használatát illető, főnálló vitának csak egy részkérdését tudja rendezni, a határon átnyúló borvidék fő kérdéseiben fennálló vita rendezésére sajnos nem alkalmas.

Én csak azt kérdezem miniszter úrtól, hogy ennek fényében hogyan látja ennek a megoldását. Az Európai Bíróság előtt van az ügy, bár prejudikálni nem lehet, de mégis. Mi többször szerettünk volna Tokaj-Hegyalján közös megoldást, de a szlovák fél nem mutatott hajlandóságot, ezért került a bíróság elé. Mi miniszter úr véleménye erről? Születhet-e ez ügyben valamikor kétezertizen-huszonvalahányban megoldás? Hiszen addig is valahogy élni kéne, és addig is valahogy egyezségre kéne jutni. Bár én remélem, hogy ha a magyar elnökség ideje letelik, akkor újra szeretnénk gombolni a tokaj-hegyaljai történelmi határon átnyúló borvidéket. Reméljük, hogy az új szlovák kormány fogadókészségesebb lesz, mint az elmúlt.

A kérdéseket lezárom. Átadom a szót miniszter úrnak. Utána következik a második kör.

Dr. Martonyi János válasza

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: Köszönöm szépen. A földmoratórium tekintetében én azt hiszem, hogy ennek az európai integrációs összefüggése az, amiről én szóltam, tehát sikerült meghosszabbíttatnunk ezt az időszakot három esztendővel. Valóban ettől független kérdés az, hogy a mezőgazdasági kormányzat milyen eszközökkel biztosítja azt, hogy lehetőleg a magyar termőföld magyar tulajdonban legyen. Erre nézve különböző tagállami megoldásokat is tanulmányozunk már évek óta. Vannak természetesen bizonyos korlátok, amelyeket az európai jog szab, meg kell találni azt az utat, ami egyrészt eléri a kitűzött célt, másrészt pedig fenntartható olyan értelemben véve is, hogy mondjuk, az Európai Bíróság nem nyilvánítja azt az európai joggal ellentétesnek.

Ami az Európa 2020 célkitűzéseit illeti, azt látni kell, hogy ezek a stratégiában a 27 országra nézve megállapított célkitűzések, amelyek egy átlagot fejeznek ki, tehát az egyes tagállamok ettől eltérhetnek. Egyébként a vita még jelenleg is tart, mert bizonyos tekintetében még a tagállamok által felajánlott százalékok nem adják ki azt a célzott százalékot, amit egyébként az Európa 2020 a 27-re nézve kitűzött. Hogy melyik állam hogyan határozza meg a saját maga célkitűzését, a saját maga vállalását, ez a saját adottságaitól függ. Részletesen elemezték ezt a kérdést az illetékesek, mondjuk, például a kutatás-fejlesztésre fordítandó források tekintetében is. Amit ma a magyar költségvetés, a magyar államháztartás elbír, az 1,8 százalék. Jelzem, hogy ez is majdnem a megkészszerzését jelenti a jelenlegi kutatási-fejlesztési forrásoknak.

Magam is szeretném azt, ha ez nemcsak 3 százalék lenne - jelzem, a különlegesen sikeres országoknál ez a 3 százalékot is bőségesen meghaladja -, de én azt hiszem, hogy erőnkől egyelőre erre telik. Arra pedig vigyázni kell, hogy ne tegyünk olyan vállalásokat, amelyeket aztán később ilyen vagy olyan okból nem tudunk teljesíteni, mondjuk, például a túlzott deficiteljárással kapcsolatos tapasztalatok is arról győznek meg bennünket, hogy lehetőleg reális kötelezettségeket vállaljunk.

Hogy a 30,3 százalék sok vagy kevés? Itt azt látni kell, hogy 40 százalék az uniós átlag, tehát itt azért attól elég jelentősen elmaradunk. Megmondom őszintén, nem hiszem, hogy most nekem meg kellene ítélnem, hogy ez sok vagy kevés. Egy biztos: a tanulás, a képzés minden ország versenyképességének egy döntő tényezője. Nem kétséges, hogy jelenleg Magyarországon elsősorban szakmunkáshiány van, de azért ne feledkezzünk el arról, hogy egy fokozatos, folyamatos oktatásiszint-növekedésre az országnak hosszú távon mindenféleképpen szüksége van.

A horvát csatlakozás fölmerült többször is, és én természetesen nem akarok senkit sem bírálni, azokat legkevésbé sem, akik minket bírálják, de azért fölteszem azt a kérdést: amikor a magyar elnökség elkészítette a programját és meghatározta a prioritásait, az lett volna a

helyes megoldás, hogy azt mondjuk, hogy számunkra a horvát csatlakozás nem fontos? Az lett volna a helyes magyar politika közép-európai és európai politika szempontjából egyaránt, hogy azt mondtuk volna, hogy mi a horvát csatlakozási tárgyalásokat a magyar elnökség alatt nem kívánjuk befejezni? Ez lett volna helyes programalkotás? Politikailag ez lett volna a helyes? Én ezt mindenkitől nyugodtan megkérdezném.

Teljesen nyilvánvaló az, hogy a magyar külpolitika alapvető célkitűzése az - és most is az -, hogy a horvát csatlakozási tárgyalásokat a lehető leggyorsabban befejezzük, lezárjuk, és mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy ez még a magyar elnökség alatt megtörténjen. Nem magyar presztízsről van szó, hanem arról van szó, hogy ha ez valamilyen okból nem sikerül - ami persze egyáltalában nem kizárt, mint ahogy minden már prioritás megvalósulását sem lehet biztosra venni -, akkor fennáll annak a veszélye, hogy a horvát csatlakozás lényegesen elhúzódik, és ezzel az egész kibővítési folyamat kerül veszélybe, viszont mind Magyarországnak, mind Közép-Európának, mind pedig Európának egy alapvető érdeke, hogy a bővítés menjen tovább, és majd egyszer Európa újraegyesítése a maga egészében megtörténjék. Ebben, én azt hiszem, hogy egyetértés van köztünk.

Akik azt mondják, hogy nem kellett volna prioritássá emelni Horvátország csatlakozási tárgyalásainak a lezárását, azok valószínűleg ezzel a célkitűzéssel kerülnek alapvetően szembe. Tehát én továbbra is fenntartom azt, hogy ez egy alapvetően fontos célkitűzésünk. Kezdetből fogva mondtuk, hogy nem ígéreteket teszünk, nem kötelezettségeket vállalunk, célokat tűzünk ki, és ezek a célok változatlanok. A horvát csatlakozási tárgyalások befejezése továbbra is a célkitűzésünk. Nem tudom megmondani, százalékban végképp nem tudom megbecsülni, hogy mi ennek az esélye.

Napi harcot vívunk kemény szavakkal, sokszor adott esetben a leghatározottabb eszközökkel minden szinten, munkacsoport szinten, legfelső szintén egyaránt. Mindenki részt vesz ebben a tevékenységben, természetesen a parlamentek is. Az Európai Parlamentnek is fontos szava van e tekintetben - egy pozitív határozatot fogadtak el nemrég - , és természetesen a nemzeti parlamenteknek is. Mindenkinek ebben részt kell vennie, úgyhogy én erre tudok kérni mindenkit, hogy ha egyetértünk abban, hogy ez a cél, akkor továbbra is ennek a célnak az érdekében munkálkodjunk, és ne mondjuk azt, hogy tulajdonképpen egyszerűbb lett volna ezt ki sem tűzni célként, és akkor egyszerűbb lenne a helyzet, hiszen nem mondtuk azt, hogy ez nekünk fontos. Hát, pedig fontos.

Egyébként, ami pedig a keleti partnerséget illeti, arról érdemes egy szót szólni, már csak azért is, mert itt elég sok félreértés van. A magyar miniszterelnök egyértelműen megállapodott ebben a kérdésben a lengyel miniszterelnökkel, társ házigazdák leszünk, és én azt hiszem, hogy ez semmi esetre sem jelenti azt, hogy a keleti partnerséget mi nem tartanánk fontosnak. Nagyon fontosnak tartjuk, a legutolsó hetek fejleményeinek függvényében különösen fontosnak tartjuk, mert kiegyensúlyozott szomszédságpolitikára van szüksége az Európai Uniónak, aminek egyaránt van egy déli dimenziója és egy keleti dimenziója.

A kettő egymásnak nem ellentéte, nem egy zéró összegű játszma, ahogy szokták mondani, hanem egy egymást kiegészítő, egymást erősítő két politika. Az a lényeg, hogy az Európai Uniónak a szomszédságában be kell töltenie a szerepét, ki kell sugároznia egyrészt az értékeit, másrészt pedig a gazdasági-politikai befolyásával segíteni kell ennek a régióknak, mind a keletinek, mind pedig a délinek a fejlődését.

Az európai szemeszternél az lényeges dolog, hogy az Európai Tanács márciusban fog majd iránymutatást adni a tagállamoknak a nemzeti reformprogramjaik, illetőleg a stabilitási és növekedési programjaik kidolgozására nézve. Azok a számok, amelyeket a képviselő úr az előbb pontosan idézett, az ideiglenes magyar elképzelésben szerepelnek. A végső számainkat mind az öt célkitűzés tekintetében - foglalkoztatás, kutatás-fejlesztés, energia, szegénység elleni harc, oktatás - majd áprilisban kell meghatároznunk, amikor beterjesztjük ezeket a programokat. Az európai szemeszterhez tartozik majd az is, és ezt megint csak nekünk kell

koordinálnunk, a Bizottsággal együttesen, hogy miután a tagállamok beterjesztik ezeket a nemzeti programjaikat, ezt követően majd országspecifikus ajánlásokat fognak kapni, és az országspecifikus ajánlások alapján dolgozzák majd ki a tagállamok a költségvetéseiket.

Egyébként reményeink szerint az európai szemeszter kérdésében mennek a dolgok. Tehát először: európai tanácsi iránymutatás, ezt követően nemzeti programok benyújtása, majd ezt követően országspecifikus ajánlások, és ezzel aztán elejét veszi az effektív költségvetési eljárás az egyes tagállamokban. De persze már megvannak azok az alapvető sarokpontok, amelyeket ők maguk terjesztettek áprilisban az Unió elé. Tehát ilyen szempontból ez egy új helyzet. A tagállami költségvetéseket ilyen központi iránymutatások eddig nem befolyásolták.

Ami az elnökséget illeti, felmerült az is, hogy akkor 2 hónap után hogy állunk. Nem tudom, most kitérjek ezekre, vagy inkább megvárjuk...

ELNÖK: A következő fordulóban, mert most lezárjuk ezt a vitát.

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: Akkor egyelőre csak ezt a két kérdést...

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. A vitát lezártuk.

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: A tokaji, elnök úr. Elnézést, pont a legfontosabb kérdés. Úgyhogy, ha megengedi, elnök úr, Baranyai Gábor erre részletesebb választ tud adni. Én csak azt tudom mondani, hogy harcolunk az Európai Bíróság előtt.

Dr. Baranyai Gábor válasza

DR. BARANYAI GÁBOR helyettes államtitkár (Külügyminisztérium): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Ez egy nagyon összetett vita, mint az elnök úr számára ismeretes, aminek van legalább három eleme. Az egyik az, hogy jogos-e a szlovák névhasználat valamilyen formában. A másik az, hogy milyen minőségű paramétereket határozunk meg a bor kapcsán, nevezetesen: hogy a magyar bortörvény rendelkezései valóban hatással vannak-e a tokaji borvidékre. Illetve, hogy milyen kiterjedésű ez a borvidék, tehát mi a földrajzi lehatárolás.

Az a jogvita, amit mi kezdeményeztünk, sajnos egy nagyon töredékes és marginális problémára tud csak választ adni, ha egyébként ezt megnyerjük, nevezetesen hogy az EU belső bornyilvántartásában, az e-Bacchus rendszerben a „Tokajská” vagy „Tokaj” vagy „tokaji” név szerepel. Szlovákiának alapvetően a „Tokajská” nevet van jogosultsága használni.

Következésképpen ebben a hármas problémacsomagban az, amit mi az Európai Bíróság előtt tudtunk jogiasítani, jobb esetben az első kérdésnek is csak töredékét oldja meg. Sajnálatos módon amikor ez az egész névhasználati megállapodás megszületett, ami nem egy kétoldalú megállapodás volt, hanem a csatlakozási tárgyalások keretében egy, az *acquis communautaire*-ben rögzített megállapodás, akkor Magyarország nem fektette le ezeket a feltételeket, és változatlanul fennáll ez a vitás helyzet, melyre az európai jog nem ad egyébként olyan jogi kereteket vagy fórumot, ahol egyébként ezt meg tudnánk oldani. Ez talán egy kicsit Bős-Nagymaros ügyéhez hasonlít, tehát le kell ülni, és ezt megoldani.

Ebben a mi információnk szerint jelentős előrehaladás van, tehát a szlovák oldalról rugalmasság van. A Vidékfejlesztési Minisztérium elég széles körben tárgyalta ezt az ügyet. Annyi nyilván hasznunkra válik, hogy ugyanaz a mezőgazdasági miniszter van jelenleg Szlovákiában, aki anno még 2002-ig ezeket a kérdéseket kezelte. Itt sikerült megállapodni abban, hogy szűkítik a borvidék területét. Tehát Szlovákia nem fogja ezeket hetente vagy havonta újabb területekkel bővíteni, illetve, hogy a magyar bortörvény minőségi kritériumait

alkalmazni fogják. Tehát van egy elég jelentős elmozdulás bilaterális megoldások tekintetében, de ezt a hármast problémahalmazt nem fogjuk tudni európai jogi keretben kezelni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Csak egy rövid megjegyzés. Hét vagy nyolc éve ígérik a szlovákok, hogy harmonizálják a bortörvényüket a magyarhoz, lesz közös, határon átnyúló, szlovák-magyar, első történelmi borvidék. És még mindig ott tartanak, hogy most már nem három, hanem hét település határáról, nem 656, hanem 900 hektárról van szó. Úgyhogy én eléggé pesszimista vagyok.

Örülök a helyettes államtitkár úr optimizmusának. Illetve a Vidékfejlesztési Minisztériummal mindent elkövetünk a közös borvidék megalkotásáért, nem rajtunk múlik. És szeretném látni Simon Zsolt miniszter úr hozzáállását is. Én eléggé pesszimista vagyok a 2002-2003-as tárgyalások óta, de ez az egyéni választókerületi problémám.

Azért bátorkodtam ezt felvetni, mert a magyar mezőgazdasági termékek egyik zászlóshajója a tokaji, és a magyar elnökségnek köszönhetően erre is gondolt, hogy nem csak Somliewitz van, hanem azokra a vacsorákra a magyar kiváló borok megismertetésére is lehetőség van. Az első vacsorán, január 6-án két kiváló tokaji szerepelt, meg is említtem a nevüket, Árvay és Szepsy Istvánnak a kiváló aszúja került az asztalra. Ez nemcsak nemzeti büszkeségünk, hanem ez egy óriási lehetőség a félév alatt. És reméljük, miniszter úr, hogy a magyar-lengyel együttműködés tovább folytatódik, és a miniszter úr hathatós közbenjárásával majd július 1-je után, mivel a lengyeleknek nincs saját boruk, ezért a vodka mellé magyar borokat fognak felszolgálni, Tokaji Aszút, illetve Egri Bikavért. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

Tisztelt Bizottság! Most szavaznunk kell. A vitát tehát lezárom. Kérdezem, ki az, aki általános vitára alkalmasnak tartja az előbb említett jelentést. *(Szavazás.)* Aki ellenzi? *(Senki sem jelentkezik.)* Aki tartózkodik? *(Senki sem jelentkezik.)* Köszönöm szépen.

A jegyzőkönyv számára megállapítom, hogy egyhangúlag elfogadtuk. Ilyen még nem volt a bizottság életében, köszönjük szépen.

Dr. Martonyi János tájékoztatója az Európai Unió Tanácsának soros elnökségéről

És akkor rátérünk a második napirendi pont második részére, ami egy rendkívül izgalmas téma. A sajtóban is olvastuk, hogy a tegnapi nap folyamán a miniszter úr értékelte az elnökségi félév első harmadát. Magyarország lelkiismeretesen, megfelelő szakmai színvonalon látja el az Európai Unió Tanácsának soros elnökségét, és egyéb más sajtótermékeket olvastunk. Ez azért lényeges, hogy a közvéleményt, az egyszerű polgárt is tájékoztatnunk kell arról, hogy mit jelent az elnökség Magyarország szempontjából.

Nagyon sok méltatlan kritika érte az európai uniós elnökségünket, és úgy érzem, szakmailag értékelve, ahogy látom, Európában is jól állunk, a szakmai teljesítményünket elismerik. Ezt elmondtam tegnap Pintér miniszter úrnak is. Az igazságügyi és belügyi miniszterek tanácskozása után az európai sajtóban is ez jelent meg. Amikor miniszterelnök úr bemutatta az Európai Parlamentben a programunkat, mindenki a sajtótörvényről beszélt, ugyanakkor mindenki gratulált, a legvehemensebben ellenző ellenfél is az uniós elnökségi programunkkal egyetértett és gratulált. Azóta is ez van. Tehát ez a kettősség jellemzi. Én szeretném, ha a magyar polgárok a szakmaiságot ismernék meg leginkább, hogy milyen erőfeszítéseket teszünk nemcsak a Magyar Köztársaság, hanem az Európai Unió működése érdekében.

Tisztelt Miniszter Úr! Szabad a pálya, mintegy óra áll rendelkezésre. Kérem, hogy röviden értékelje a bizottságunk előtt is az elmúlt két hónap munkáját, és a kérdések feltevése után lezárom a vitát. Tessék parancsolni, miniszter úr!

Dr. Martonyi János tájékoztatója

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: Köszönöm szépen, elnök úr. Ha megengedi, akkor azzal kezdeném, amivel az imént, mert ez egy nagyon lényeges kérdés, hogy lássa világosan a közvélemény, hogy valójában miben áll a magyar elnökség, mert ettől függ az, hogy milyen várakozásokat támaszt, mit vár ettől, mit kér számon, milyen alapon értékeli akár a sajtó, akár a közvélemény, és általában véve az emberek.

Ugyan nagyon sok kísérletet tettünk arra, hogy az elnökséget megelőzően megmagyarázzuk a lisszaboni szerződések által megteremtett új helyzetet, én azt hiszem, hogy ez mégsem sikerült igazán. Tudniillik maga az a kifejezés, ami jellemzővé vált, hogy Magyarország az Európai Unió elnöke vagy a magyar miniszterelnök az Európai Unió elnöke, ez akárhogy is, de nem pontos. Ezért mondtam el az előbb, hogy az Európai Tanács elnöke Herman Van Rompuy, a Külügyminiszterek Tanácsának elnöke pedig Catherine Ashton.

Tehát mindazok, akik azt vetik föl például, hogy miért nem a magyar miniszterelnök hívta össze a március 11-ei rendkívüli Európai Tanács-ülést Líbia és általában véve a délföldközi-tengeri események kapcsán, azok egész egyszerűen nem tudnak vagy nem akarnak tudomást szerezni arról, hogy a magyar miniszterelnöknek erre egyáltalában semmiféle lehetősége nincsen, ez kizárólag az Európai Tanács elnökének, Herman Van Rompuynek a jogosultsága. Ezt csak egy példaként mondtam. Tehát én azt hiszem, azért az értékelésnél az ismeretek egy minimális szintjével rendelkezni kell általában véve az intézmények és az intézményrendszer működése tekintetében.

A másik dolog az, amit szintén nagyon sokszor mondtunk, hogy mi igazából arra törekszünk, hogy ezt az elnökséget tisztességgel, megfelelő színvonalon ellássuk. Ez egy borzasztó fontos dolog. Bizonyítsuk be, hogy Magyarország, a magyar közigazgatás, a magyar kormányzat, a magyar kultúra úgy általában véve fel tudott nőni ehhez a feladathoz, és meg tudja oldani ezeket a feladatokat, be tudja azt is bizonyítani, hogy végül is egy országot is tud kormányozni, de ha úgy alakul, akkor hat hónapon keresztül az európai dolgokat is megfelelő módon, megfelelő színvonalon tudja, nem is azt mondom, hogy vezetni, mert ez túlzás, hanem gesztorálni, menedzselni, rossz kifejezéssel élve. És továbbra is ez a fő cél.

El kell döntenünk, a show-e a fontos, vagy pedig a szakmai, megbízható, tisztességes munka-e a fontos. Elmondtuk, a miniszterelnöktől magától származik ez a kifejezés: nem az a célunk, nem az a fő szempontunk, hogy hol állunk a fényképen - remélem, hogy értik ennek a jelképes üzenetét -, hanem az a fontos, hogy azok a célkitűzések, amelyeket kitűzünk magunk elé, nevezetesen, hogy erősebb legyen Európa július 1-jén, mint december 31-én volt, legalább részlegesen teljesüljenek.

Nem ígértünk semmit. Nem vállaltunk kötelezettséget semmire. Egy dologra vállaltunk, és erre ígéretet is tettünk, hogy kökeményen, tisztességesen, megfelelő színvonalon fogunk dolgozni minden szinten. Ezt ígértük január 1-je előtt is, és ezt ígérjük most is.

A harmadik ilyen szempont pedig a következő. Mindenki kérdezte tőlünk, hogy na, most akkor a hat hónap alatt tudjuk a magyar érdekeket érvényesíteni. Nem így van. Az elnökség általában véve nem az az időszak, amikor tagállami vagy nemzeti érdekeket különleges hatásokkal lehet érvényesíteni. Én azt nem mondom, hogy nem lehet adott esetben egyes technikákkal a magyar nemzeti érdekeket is bevinni a rendszerbe, de alapvetően az elnökség igazi hozama az lehet - és ezt nagyon sokan mondták, különösen közepes méretű országok, amelyek betöltötték ezt a tiszteletet már jó párszor -, hogy az igazi

előny utána jelentkezik, amikor jobban odafigyelnek arra, amit mondunk, nagyobb a súlya, nagyobb a szakmai és politikai súlya annak, amit mondunk, mert ők már egyszer megmutatták mint elnökök, hogy tudják csinálni a dolgukat.

Ettől egy független kérdés, amit tegnap valóban mondtam, hogy úgy alakultak a körülmények, hogy három alapvető politika tekintetében két hónap után megállapítható, hogy a magyar nemzeti érdekek, a magyar tagállami érdekek messzemenően érvényesültek. Ezért nem várunk dicséretet, nem várok elismerést, csak azt mondom, hogy ezen a három területen már most megállapíthatjuk azt, hogy különböző tényezők együtthatásaként az történt, ami nekünk jó. Ez az energiapolitika, az agrárpolitika és a kohéziós politika. Nincs más politika, ami számunkra ennél fontosabb lenne. De erre még adott esetben, ha lehet, visszatérek. Csak előljáróban mondtam, hogy ezt a három szempontot mi leszögeztük. Változott a helyzet Lisszabon óta, nem show-ra megyünk, hanem tisztességes, szakszerű munkára és konkrét eredményekre, a magyar érdekek érvényesítését pedig elsősorban azon keresztül akarjuk előmozdítani, hogy a feladatunkat megfelelően ellátjuk, és ezt követően növekszik a hitelünk, a súlyunk, a befolyásunk és általában véve a szakmai elismertségünk.

Ami magát a programot illeti: szerintem két hónap után nem is nagyon kellene értékelni, mert végül is értékelhetnénk kéthetente is, hetente is, havonta is, félidőben is, de ennek ellenére én azt gondolom, hogy ez egy hasznos dolog, mert legalább tudunk róla beszélni. És mi mindig örülünk, ha erről tudunk beszélni, mert érezzük azt, hogy keveset beszélünk róla, mert ha nem beszélnénk keveset róla, akkor biztos, hogy a magyar közvélemény és a magyar sajtó egy része talán jobban értené a folyamatokat. Persze, az érzelmeket befolyásolni nem tudjuk. Ha valaki eleve azzal jön ki a mérkőzésre, hogy a másik félnek szurkol, ezt nem tudom befolyásolni, márpedig jelek vannak arra, hogy ez egy viszonylag széles körben elterjedt lelkiállapot. Ezt nem tudom befolyásolni. Ugyanakkor arra kísérletet kell tennünk, hogy legalább megmagyarázzuk a dolgokat, és legalább az alapvető tényeket tartsuk tiszteltben. Én ezt az egyet kérem.

Ami a tényeket illeti: azt mondtuk, első a gazdaság, első ezen belül az euró, mert ha az euró összeomlik, akkor - függetlenül attól, hogy nekünk nincs eurónk, szerencsére, vagy nem szerencsére, most ne kezdjünk el ezen vitatkozni - baj van, mert akkor az egész európai integráció nagy bajba kerül. Tehát itt van egy összetett gazdasági csomag, van ennek öt vagy hat eleme - most már lehet, hogy hét van, mindegy -, ezek egymással szorosan összefüggenek, és tulajdonképpen ennek a csomagnak a mikénti alakulásától függ Európa jövője. Döntően ettől függ. Én ugyan mindig próbálok kiemelni, hogy Európa jövője nemcsak a gazdaságtól függ, hanem attól is, hogy Európa mit tart saját magáról, meg hogyan tudja megvalósítani a saját értékeit, önmagában saját magát hogyan tudja saját magával elfogadtatni, de most ne menjünk bele a történetfilozófiába, maradjunk a gazdaságnál.

A hatos csomag ennek az átfogó csomagnak egy nagyon fontos eleme. Ez az a bizonyos hat jogszabály. Ez alapvetően a mi dolgunk. Valóban, itt most már két hónap eltelt, tehát meg kell állapítani, hogy akkor hogy mentek eddig a dolgok. Azt kell mondjam, hogy meglehetősen jól. A tagállamok közötti egyeztetés folyik. Vannak még vitás kérdések, van, aki azt mondja, hogy ez 11 vagy 10, van, aki azt mondja, ennél még több is, van, aki azt mondja, hogy ugyan már, ez tulajdonképpen most már csak 3-4 fontos kérdés. Nem megyek ezekbe bele. Nagyon fontos, nagyon nehéz, technikailag is és mondjuk, érdekszempontból is ezek nagyon nehéz, fontos ügyek. De azt mondhatjuk, hogy arra megvan az esély, hogy márciusra, az Európai Tanács márciusi ülésére az a bizonyos általános megközelítés megszületik. Tehát az alapvető kérdésekben a tagállamok között egyetértés jön létre, és ezt követően pedig már csak a következő feladat van hátra, ami valószínűleg lényegesen nehezebb, mint az első volt, hogy tudniillik most már nem a 27 tagállam között kell az egyetértést megteremteni, hanem az Európai Parlament és a Tanács között. Ez nem lesz

könnyű, 1700 módosító javaslat van, még akkor is, ha ez persze nem 1700, hanem mondjuk 30-40, de ettől függetlenül ez egy nagyon nehéz kérdés lesz.

Kapcsolatban állunk már az európai parlamenti képviselőkkel, informálisan beszélünk velük, tárgyalunk velük, Budapesten is vendégül láttuk őket, de kétségtelen, hogy ez nem lesz egy könnyű mérkőzés. Csak azzal az elképzeléssel szabad és lehet pályára lépni, hogy meg akarjuk nyerni, meg akarjuk csinálni. Mert nagyon jól tudjuk, hogy ha ezt a hat jogszabályt különböző intézményi, tagállami presztízs vagy egyéb szempontok miatt nem tudjuk tető alá hozni mi 27-en és az Európai Parlament, akkor ez egy rendkívül kedvezőtlen üzenet lesz egyrészt a közvéleménynek, de persze hozzáteszem: a piacoknak is, ami pedig senkinek nem hiányzik, hogy egy újabb piaci turbulencia következő országokat hozzon veszélyeztetett helyzetbe.

Tehát ez egy elementáris európai érdek, mi ezt szolgáljuk. Ha a hat jogszabályt tető alá tudjuk hozni június végéig, akkor nem egyszerűen arról van szó, hogy most itt egy magyar prioritás teljesült. Biztos erről is szó van, és nem fogunk ennek örülni. De alapvetően arról van szó, hogy Európa erősebb lesz, és megteszi a döntő lépést, a döntő lépéseket a válság következményeinek a felszámolása terén és a következő válság elhárítása céljából.

Ugyanakkor itt vannak más elemek is ebben az átfogó csomagban, tehát nemcsak ez a bizonyos hat jogszabály, nemcsak az európai szemeszter, amiről az előbb már beszélünk pár szót, most már nem térnek ki rá, hanem vannak olyan kérdések, amelyeket elsősorban nem mi kezelünk, de az összefüggések miatt, mert minden összefügg mindennel, ezekkel is foglalkoznunk kell. Itt van rögtön a szerződés módosítás kérdése, ami úgy tűnik, meg fog valósulni, legalábbis az a két mondat, amiben az Európai Tanács résztvevői lényegében már megegyeztek, be fog majd kerülni nagy valószínűséggel az alapszerződés szövegébe. Tehát ettől függetlenül még létre kell hozni ezt a bizonyos állandó európai stabilitási mechanizmust is, ezt a bizonyos ESM-et, és itt egy sor nagyon fontos pénzügyi-technikai kérdésben meg kell egyezni. És itt rögtön utalnék arra, hogy elég szoros összefüggés van az ESM-mel kapcsolatos szabályok és az egyébként a magyar elnökség feladatkörébe tartozó, úgynevezett hat jogszabály tartalma között. Tehát ez is csak egy példa arra, hogy nekünk ezt is látnunk kell, hogy ott mi történik. Én azt hiszem, hogy ilyen szempontból a helyzet nagyjából rendben is van.

És az ESM-en kívül persze meg kell egyezniük abban is, elsősorban az eurózóna országainak, hogy ezt a jelenlegi átmeneti stabilitási eszközt megerősítsék. Megerősítés alatt általában azt szokták érteni, hogy kicsit több pénzt kell erre fordítani. Nemcsak ez az egyetlen mód, de mindenesetre ez az átmeneti rendszer, ami addig lesz hatályban, amíg be nem lép ez a bizonyos állandó stabilitási rendszer, adott esetben ez is megerősítést igényel.

És akkor persze itt van még ez a bizonyos új dolog, amiről egyelőre senki nem tudja pontosan, hogy micsoda, azért most már úgy nagyjából lehet érteni, ez a versenyképességi paktum. Megjegyzem, ez csak a leánykori neve, mert az új neve: a gazdasági koordináció új minősége. Ez egy nagyon érdekes elképzelés, nem mennék most bele a részletekbe. Itt alapvetően célkitűzéseket fognak meghatározni az eurózóna tagállamai, amely célkitűzésekhez természetesen a nem eurózóna tagállamok is csatlakozhatnak, tehát nyitott kell, hogy legyen a rendszer. És ezeknek a célkitűzéseknek a mikénti megvalósítását, technikáját, formáját jelentős részben az adott tagállamra fogja bízni a rendszer. Kormányközi keretek között indul, de az is világos, hogy amire van létező közösségi hatáskör és közösségi mechanizmus, azt ott kell megvalósítani. És azt hiszem, ez is egy nyilvánvaló dolog. Úgyhogy ez is összefügg persze minden mással.

Végső soron a cél egyértelmű, éspedig az, hogy legyen egy olyan gazdaságpolitikai koordináció, egy olyan, úgymond: gazdasági kormányzás, ami a közös pénz alá helyez egy valószínűleg egyeztetett, koordinált gazdaságpolitikát, mert mindenki belátja azt, hogy e

nélkül bizony, egy ilyen tartalmi, gazdaságpolitikai koordináció nélkül a közös pénz nehezen lesz, vagy nehezen lenne fenntartható.

A magyar program második nagy fejezete az volt, és erre utaltam az előbb, hogy ha erős Európát akarunk, akkor ezt nem fogjuk tudni megcsinálni úgy, hogy ennek az erős Európának ne legyenek erős politikái. Mi itt három politikát mondtunk, az első volt a kohéziós politika, a második volt az agrárpolitika, a harmadik az energiapolitika volt. A sorrend tetszőleges. Azt kell mondjam, hogy februárban mind a három politika tekintetében nagyon-nagyon jelentős fejlemények következtek be. Kettő tekintetében feltétlenül, a harmadik, az agrárpolitika majd csak márciusban jön, március 17-én fogja elfogadni az Agrártanács a tanácsi következtetéseket. De ami a kohéziót illeti, ott a következtetések elfogadása megtörtént február 21-én, az Általános Ügyek Tanácsa fogadta el. Először az integráció történelme során tanácsi következtetések születtek a jövő kohéziós politikája tekintetében, és ezek a következtetések a kohéziós politika által kedvezményezett országok számára igen kedvező megoldásokat tartalmaznak.

Világos, hogy Magyarország is ezek közé az országok közé tartozik. A jelenlegi pénzügyi perspektíva alatt összesen körülbelül 35 milliárd euró összeget kaphatunk ebből a politikából. Ehhez járul egyébként a mezőgazdasági politikából esedékes, körülbelül 10-10,5 milliárd euró összeg, persze 7 éves időszakról beszélünk. Tehát egyáltalán nem mindegy az, hogy a következő 7 éves időszak alatt Magyarország mind a kohéziós, mind pedig az agrárpolitika tekintetében milyen összegű forrásokhoz fog jutni.

Ami a tartalmi elemeket illeti, február 21-én az alapvető kérdésekben döntés született. Most már júniustól kezdve a pénzről lesz szó. De hogy együtt marad a kohéziós politika, integrált marad, ahogy mondjuk, hogy minden régióra ki fog terjedni, hogy az alapvető célkitűzései változatlanok maradnak, amellet, hogy új célkitűzést is nyer, és pedig azt, hogy szolgálnia kell az Európa 2020 stratégia megvalósítását, ez már vitathatatlan, ez már megtörtént. Ezt már be lehet venni az értékelésbe.

Mi magunk is mindig azt mondtuk, hogy a pénzről később beszéljünk. Először beszéljünk a tartalomról, először mondjuk meg, hogy milyen legyen az a politika, mi legyen a célkitűzése, mik legyenek a fő elemei, és majd utána vitatkozzunk arról, hogy mennyi pénzt kell erre adni. Jelenleg úgy néz ki, hogy ha ezt a politikát így meg akarjuk valósítani, mint ahogy azt leírtuk, és valóban hozzákapcsoljuk az Európa 2020 stratégiához, akkor nehéz azt elképzelni, hogy erre a politikára a következő 7 esztendőben kevesebbet adjanak, mint a korábbi 7 esztendőben, bár lesznek erre irányuló, nagyon kemény kísérletek. Mert hiszen azok, akik a pénzt adják, kevesebb pénzt szeretnének adni, akik pedig a pénzt kapják, azok többet szeretnének kapni, ez talán nem túl nagy meglepetés. De az biztos, hogy a tartalmi kérdésekben jól alakult a helyzet.

A másik az energia. Február 4-e az európai sajtó szerint egy nagy áttörés volt, Európai Tanács-ülés volt. Nagyon komoly kérdésekben születtek döntések. 2014-re meg kell teremteni az egységes, integrált energiapiacot. Mióta mondjuk ezt? Elképzeljük - évek óta, hogy ezt most már meg kellene csinálni. Hát most ott van, a legmagasabb szinten megszületett a döntés. Vigyázzunk, a tanácsi következtetések döntő szerepet játszanak az integráció rendszerében, mert aztán ebből lesznek a jogszabályok. A tartalmi döntések itt jelennek meg. Persze, utána jön egy jogalkotási folyamat annak minden nehézségével, bonyolultságával, hosszadalmas voltával együtt, de a döntések, a tartalmi döntések, a politikai döntések ott vannak tanácsi következtetésekből, és mindenki ezekre fog majd hivatkozni.

Tehát az energiapolitikában áttörés történt, ezt követően az Energia Tanács február 28-án ülésezett, elfogadták az Energia 2020 programot, elfogadták az infrastrukturális fejlesztésekre vonatkozó programot, ez utóbbi nekünk különösen lényeges. Az előbb említettem a múltra nézve is, hogy a gázvezeték-összeköttetésekre már kaptunk bizonyos forrásokat, de a jövőben is erre igényt kell hogy tartsunk.

Nagy vita volt egyébként arról - ezt talán érdemes megjegyezni zárójelben -, hogy szabad-e egyáltalán közpénzeket, értsd tagállami költségvetési és európai költségvetési forrásokat infrastrukturális beruházásokra, mondjuk, gázvezetékekre vagy villamosvezetékekre használni, mert volt olyan tagállam, vagy voltak olyan tagállamok, amelyek azt mondták, hogy persze, ezt meg kell csinálni, de azért van a magántőke, hogy ezt finanszírozza. S végül is sikerült keresztülvinni azt, hogy azért persze, magántőkének finanszíroznia kell, de bizonyos kivételes, indokolt esetekben közpénzeket, végső soron európai forrásokat is föl lehet erre a célra használni.

Nekünk egy alapvető prioritásunk az energiapolitika. Itt megint nem arról van szó, hogy azért írtuk ezt be az elnökségi prioritások körébe, hogy valamilyen látványterv követelményeinek megfeleljünk. Azért írtuk bele, mert alapvető érdekünk, hogy megvalósuljanak az összeköttetések, legyen egy egységes piac, és legyen energiabiztonságunk, más szóval, általánosabban megfogalmazva nemzetbiztonságunk, mert a nemzetbiztonság elválaszthatatlan az energiabiztonságtól. Tehát ezért fontos nekünk ez a dolog, és ezért tartom én a februári fejleményeket ilyen szempontból, magyar szempontból különlegesen kedvezőnek.

A harmadik politika az agrárpolitika, amiről még talán nem érdemes visszatekintve beszélni, mert március 17-én fogják elfogadni az agrárminiszterek a tanácsi következtetéseket, és elkiabálni sem szabad semmit, de úgy néz ki, hogy a jelenlegi állás szerint az agrárpolitika reformja lényegében kielégíti, kielégítheti a magyar igényeket. Azok a veszélyek nem látszanak komolynak, amelyeket korábban sokan fölvetettek. Magyarországon is volt egy-két proponense ennek a kiváló elméletnek, hogy tudniillik a közös agrárpolitikát úgy, ahogy van, meg kell szüntetni, nincs erre szükség, fölösleges, ásatag dolog, csak pénzbe kerül, egyébként is az angol királynő kapja a pénz nagy részét, úgyhogy ezt az egészet el kell felejtetni. Na, ezen túl vagyunk, szerencsére.

Nincs erős Európa és nincs valódi európai integráció erős mezőgazdasági politika nélkül, ezt azért ne felejtjük soha, még akkor sem, ha esetleg itthon is hallunk ilyen nézeteket, amit aztán végképp nem tudok érteni, mert ha Magyarország egy politikának egyértelműen kedvezményezettje, akkor az egész biztos a mezőgazdasági politika. Tehát nekünk nagyon fontos az, hogy a források a jövőben is meglegyenek, legalább vagy megközelítőleg ugyanazt megkapjuk a következő hét esztendőben, mint a jelenlegi időszakban. Én úgy látom pillanatnyilag, hogy ehhez a feltételek kedvezőek.

Beszéltünk persze másról is, beszéltünk Duna-stratégiáról, ez meglesz. Beszéltünk roma keretstratégiáról, ami szintén egy nagyon lényeges dolog, itt is tanácsi következtetések lesznek majd, ez még a következő hónapok feladata.

A Duna-stratégiát én különlegesen fontosnak tartom a mi közép-európai politikánk összefüggésében, tudniillik azt soha nem szabad elfelejteni, amikor integrációs ügyekről beszélünk, és amikor a magyar elnökségről beszélünk, akkor nem szabad elfelejtenünk, hogy azért nekünk van egy átfogó külpolitikánk, aminek vannak más fontos elemei is. Egy ilyen nagyon fontos elem, ami persze egyáltalán nem ellentétes az integrációs politikával, de mégiscsak egy önálló irány, a közép-európai politika. Tehát nekünk Közép-Európa különlegesen fontos. Nem véletlenül van egy nagyon erőteljes, aktív szomszédpolitikánk, nem véletlen az, hogy ilyen jó kapcsolatokat hoztunk létre például Romániával, ez megint összefügg az integrációs kérdésekkel is.

A Duna-stratégia pont egy olyan stratégia, ahol, ugyebár, 8 tagállam van és hat kívülálló ország, következésképpen megvalósul az ebben a Duna-stratégiában, ami egyszerre jelkép és nagyon fontos fejlesztési stratégia, amit mi egyébként a külpolitikánk központi elemének tartunk, hogy tudniillik a Közép-Európa-politikánk meg az Európa-politikánk egymást kiegészíti és egymást erősíti. A Duna-stratégia ezt kell majd hogy bebizonyítsa. Nagyon sok vita van itt is, persze, ez se olyan egyszerű dolog, nem lesznek külön extra

források a stratégiára, még persze erről lehet vitatkozni, de a lényeg az, hogy a Duna-stratégia számunkra minden szempontból nagyon fontos dolog.

Hasonló a helyzet a romaintegrációval is. Legalább tíz éve mondjuk, a csatlakozási tárgyalások alatt is már mondtuk, hogy igen, ez a romakérdés egy nehéz kérdés, nagyon bonyolult történelmi, szociális, gazdasági kérdéskomplexum. De nehogy azt higgyétek, hogy ez csak nálunk van. Nagyon jól tudjuk, hogy ez Európa nagyon sok országában van, persze, különbségek vannak. Spanyolországban, Franciaországban, mondjuk, Svédországban, Szlovákiában, Magyarországon, Bulgáriában, Romániában; mindenütt van, és nagyon sok közös eleme van a problémának. Miért nem gondolkodunk ezen együtt? Miért nem próbálunk valamilyen európai stratégiát kialakítani, persze, természetesen megfelelő források rendelkezésre bocsátásával?

Történetek kezdeményezések, úgy tűnik, hogy itt azért az Európai Parlamenten belül is döntő volt a szerepünk Járóka Livia személyében, készül a Bizottság részéről is az átfogó romaintegrációs stratégia. Én azt hiszem, hogy ez nekünk megint csak egy olyan dolog, ami jó Európának, mert valahogy ezt a kérdést azért kezelni kell európai szinten, másrészt pedig jó nekünk, hiszen nekünk ez egy alapvető problémánk, jól tudjuk, és ha ennek a megoldásához európai hozzájárulást is kapunk, akkor az biztos, hogy segítséget jelenthet.

A külső kapcsolatokról már szóltam, de érdemes most például ezt a Schengen-ügyet egy szóval érinteni. Teljesen egyértelműen azt mondtuk, hogy a célunk az, hogy Románia és Bulgária csatlakozzon a schengeni övezetnek. Tudjuk azt, és tudtuk mindig is, hogy ehhez persze bizonyos technikai, elég konkrétan meghatározható feltételek teljesítésére van szükség. Egyébként hozzáteszem, hogy úgy néz ki, hogy ezek a technikai feltételek lényegében teljesülnek, egyrészt már most teljesültek, másrészt pedig teljesíthetők, mondjuk, néhány hónapon belül.

Azt kell mondjam, ebben nincs igazi vita. Nem itt van a probléma. A probléma ott van, hogy bizonyos politikai megfontolásokból bizonyos tagállamok úgy érzik, hogy ezt most nem kellene megcsinálni. Nem arról van szó, hogy az eredetileg meghatározott technikai feltételek nincsenek teljesítve, mert ez volna a legegyszerűbb, azt mondani, hogy a határőrizet még nincs megoldva. Nem erről van szó. Meg van oldva. Politikai okokból egyesek ezt ellenzik.

Tessék mondani, elképzelem azt valaki, hogy mondjuk, én, amikor az első látogatásomat teszem Bukarestbe, azt mondom a román elnöknek vagy külügyminiszternek, hogy hát igen, ez a Schengen jó lenne, de minket igazából ez olyan nagyon nem érdekel, ez nektek lehet, hogy fontos, nekünk jó, megvagyunk mi itt Schengenben, aztán hogy ti nem vagytok benne, hát istenem? El tudja valaki ezt képzelni? Most ne is beszéljünk a másfél millió magyarról, csak egyáltalán két szomszédos ország viszonyáról. El tud valaki képzelni egy olyan elnökségi programot, amiből hiányzik a schengeni övezet kibővítése Romániára és Bulgáriára? Tessék mondani, van ilyen? Hát erről van szó.

De nem ígértünk semmit. Azt mondtuk, hogy mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy a schengeni övezet kibővítése megtörténjék. Most is megteszünk mindent. Kompromisszumos megoldásokon dolgozunk, ennek különböző irányai vannak. Tegnap fölmerült itt egy mozzanat. Szeretném hozzátenni, hogy ez csak egy mozzanat, sok minden más elképzelés is van. Egy biztos: nekünk itt tárgyalnunk kell legkevesebb hat országgal folyamatosan: négy szkeptikus - mondjuk őket így -, kettő, aki érintve van. Tehát minimum ezzel a hat országgal kell folyamatosan tárgyalnunk, minden lehetséges szinten ez megtörténik. Ez az elnökségi munka. Ha könnyű lenne, akkor nem volna érdemes csinálni. Itt semmi nem adott, semmi nem előre elrendeltetett, semmi nem előre megígért, semmi nem sima, semmi nem könnyű. Itt arról van szó, hogy nagyon sok mindent kell annak érdekében tenni, hogy a célkitűzések legalább nagyrészt megvalósuljanak. Körülbelül ezt csináljuk.

A keleti partnerségről már szoltam, úgyhogy most külön nem beszélnek róla. Ha van esetleg kérdés, szívesen visszatérek még rá. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úr előadását. Akkor a kérdések óráját megnyitom. Mintegy fél óra áll rendelkezésünkre. Kérem képviselőtársaimat, hogy kérdéseiket megfogalmazván legyenek rövidek és velősek. Firtl alelnök úr, tessék parancsolni!

Kérdések

FIRTL MÁTYÁS (KDNP), a bizottság alelnöke: Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Mindenekelőtt nagyon köszönöm, vagy szerintem köszönjük ezt az átfogó elemzést, amit most 2 hónap után elmondott, hiszen 2 hónap kapcsán tudta mindazt elmondani, amivel kapcsolatban gyakorlatilag a kérdéseinket is feltehetjük volna, de azért egy-egy kérdést csak meg kell fogalmaznom.

Különösképpen azért, mert az első kérdéskörben már elhangzott, Horvátország csatlakozásával kapcsolatban fogalmazta meg a miniszter úr a véleményét. Ezzel együtt szerintem mi mindannyian abban vagyunk érdekeltek, ahogy ön is fogalmazott, hogy Horvátország csatlakozási folyamatát elősegítsük. Szerintem, megint csak ezt tudjuk mondani, köszönet a magyar kormánynak azért, amit eddig tett ezen a téren.

Azt is mondhatjuk, hogy ebben a szerepünk is, akik ebben a bizottságban vagyunk, de egyáltalán a parlamenti képviselők szerepe is nagyon fontos, hogy mindig megfogalmazzuk azt, hogy nem azt mondtuk, hogy csatlakozni fognak, hanem azt mondtuk, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy a horvát csatlakozás előbbre jusson. Ennek kapcsán azért mégiscsak szeretném megkérdezni, hogy jelen pillanatban a miniszter úr hogy látja, hogy ez a csatlakozási folyamat hol tart, a mi elnökségünk ideje alatt meddig tudunk eljutni? Függetlenül attól, hogy mindent megteszünk ennek érdekében, hiszen a miniszterelnök úr éppen Kosor asszonnyal tárgyalva is azt mondta, hogy már valamit mondania kellene az Európai Bizottságnak ezzel kapcsolatban. Tehát jelen pillanatban hol tartunk ebben a kérdéskörben?

Nagyon fontos számunkra, és ön is megfogalmazta az energiabiztonság kérdését. Magam is úgy ítélem meg, vagy úgy ítélnék meg, hogy amit idáig sikerült elérni, az tényleg egy sikeres elem. Ezt is sokkal jobban kellene hangsúlyoznunk, hiszen ezen a téren valóban nagy előrelépés az, hogy egyáltalán forrásokhoz, fejlesztési lehetőségekhez jutottunk, és állandóan napirenden van az észak-déli energia-összeköttetések létrehozása. Ebből fakad az a kérdésem, hogy lát-e lehetőséget ennek a kérdéskörnek a továbbvitelére, illetve a fontosságára való tekintettel ennek a megerősítésére?

Ez a két kérdésem van, de a miniszter úr gyakorlatilag minden kérdést megelőlegezve elmondott mindent, és valóban csak annak tudunk örülni, hogy a kohéziós politikában, a leendő agrárpolitikába, illetve az energiapolitikában gyakorlatilag mégiscsak megjelentek a magyar érdekek, az eddigi politika eredményeként is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Mile Lajos alelnök úr következik.

MILE LAJOS (LMP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Én nagyon remélem, hogy amikor a prioritásokkal kapcsolatban megfogalmaztam a kérdéseimet, akkor talán nem voltam félreérthető, elég szabatosan szoktam fogalmazni.

Tehát meg sem fogalmazódott az én fejemben az, hogy ez egy olyanfajta számonkérés lenne, hogy miért ezeket az elemeket kellett prioritálni, vagy egy ilyenfajta kiemelt sorrendbe összerakni. Valószínű, hogy itt akkor inkább kommunikációs problémákról lehet szó. Tehát

én ezt egy pillanatig nem vitattam, hogy ez mindenféle egyéb politikai megfontolásokból is helyes volt. Itt megjelentek határidők, főleg az elején, a lelkesedés időszakában, és azt lehetett érzékelni, hogy ebből egy kicsit mindig visszább és visszább kellett jönni, valószínűleg a külső események hatására is. Tehát én ennek a kezelési módjára kérdeztem rá nagyjából, hiszen akár a horvát csatlakozást veszem, ott is különböző forgatókönyvek voltak kint a színpadon, és azokon is kellett módosítani. A keleti partnerségnél szintén el kellett térni az eredeti tervtől. A schengeni bővítéssel kapcsolatban is át kellett alakítani ezt.

Tehát hogy mi mindent megteszünk azért, hogy ez minél sikeresebb legyen, ez így rendben is van, csak voltak olyan eredeti célkitűzések, amelyek lehet, hogy illuzórikusak voltak, lehet, hogy túl lelkesek voltak a legelején, de ezektől bizony vissza kellett hátrálni. Ezt Schengennél lehet a leginkább érzékelni, azt gondolom. Én nem mondtam azt egy pillanatig sem, hogy ez akár a magyar kormányzat hibája lenne. Azt nem tudom, hogy mi a különbség, hogy a körütekintés, vagy mondjuk a németekkel, vagy a franciákkal való egyeztetés mennyire volt sikeres a schengeni ügyek kapcsán is, de azt mindenképpen látni kell, hogy az eredeti koreográfiától el kellett térni. Lehet, mondom, hogy itt inkább kommunikációs hiányosságról van szó. Politikai hibát én ebben nem tételeztem fel, és nem is állítottam, mert ennek valóban vannak egyéb vonatkozásai is a magyar elnökségi sikeren túl.

Az energiapolitika - és nagyon örvendetes, amit ezzel kapcsolatban elmondott. Érdekes volt látni - ez csak egy megjegyzés, aztán nyilván ezt majd az egymást követő két elnökség folyamán lehet egyeztetni -, hogy a lengyel kollégák azért egyértelműen, sőt, kizárólag gazdaságpolitikai és energiabiztonsági szempontból közelítenek az energetikai ügyekhez. Tehát például az ökológiai szempontokat abszolút nem tartják szem előtt, ahogy én ezt érzékeltem a megnyilatkozásaikból. Tehát hogy itt nem lesz-e olyan disszonancia, ami ezen a területen esetleg problémát okozhatna? De valószínű, hogy ez nem lesz igazán meghatározó. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ékes József képviselő úr következik.

ÉKES JÓZSEF (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Miniszter úr, azt lehet mondani, hogy az összes olyan kérdést, ami az emberben felmerült, a miniszter úr hihetetlen profi módon tulajdonképpen megválaszolta, akár a következő időszak költségvetésével kapcsolatosan, vagy a horvát csatlakozással, vagy a schengeni kérdéssel kapcsolatosan. De itt fel lehetne vetni, hogy most már évtizedek óta küszködik az Európai Unió mondjuk a török csatlakozás kérdésével, és mindig vannak, és jöhetnek be olyan akadályok, amelyeket akár prioritás szintjén is megpróbál valaki sarkalatosan kiemelni. Egyszerűen nem tud túllépni bizonyos dolgokon.

Nekem egy olyan kérdésem van, inkább tapasztalatom, hogy az elmúlt 2-3 hónap folyamán olyan mértékű támadás indult Magyarországgal szemben akár az Európai Unión belül, akár az Európa Tanács, akár az EBESZ részéről, lehetne itt tovább sorolni, amiben magyar személyek, magyar európai parlamenti képviselők vezető szerepet töltenek be. Ezt mondom azért is, mert az Európa Tanács ülésén Vejkey képviselőtársammal együtt szembesültünk ezzel a ténykérdéssel, és itt jön be a nemzetbiztonság, a stabilitás kérdése, és itt jön be az, hogy ki mennyire és milyen mértékben hajlandó és képes képviselni a saját hazáját, a saját nemzetét. Ez egy nagy kérdés.

Ha ezek nem történének, és amikor az Európai Parlamentben a magyar szocialista képviselő - elnézést a kifejezésért - kaján vigyorral feláll, és azt mondja, hogy: „most behúztunk egyet Orbán Viktornak és a kormányának”, akkor ez hihetetlen mértékű energiát köt le, és tulajdonképpen az Európai Unió Tanácsa elnöksége sikerességének a dolgait is nagymértékben befolyásolja. Határozottan tudom, hogy hihetetlen energiát kell erre feleslegesen - sok esetben tényleg úgy lehet fogalmazni, hogy: feleslegesen - biztosítani, és ha

ezek nem történének, akkor mennyivel sikeresebb lehetne a magyar elnökség, ha nem kellene ilyen tényezőkkel szembesülnie akár önnek, mint külügyminiszternek, akár Orbán Viktor miniszterelnök úrnak és az összes olyan miniszternek, államtitkárnak, akik vezetnek a tanácsüléseket, vagy adott esetben egy-egy uniós plenáris ülésen is részt kell venniük, pontosan ebből adódóan. Én röviden ennyivel szerettem volna kiegészíteni ezt.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Ivanics Ferenc képviselő úr következik.

IVANICS FERENC (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Részint csatlakozom Ékes képviselőtársamhoz. Azt gondolom, hogy erről hasonlóan vélekedünk. Egészen elképesztő volt mindazt látni a televízió keretében, amit láttunk, ami történt az európai színpadon, ha lehet így nevezni, a nagyszínpadon. Gyakorlatilag mások, az ellenzék és itt is a szocialisták vezetésével kivitték a saját problémáikat, amivel itthon sem tudnak igazából szembesülni. Én azért említem és erősítem meg, mert azt mindenképpen hozzátenném, hogy azért itt komoly probléma van ezekkel az önértékelésekkel, mert most itt, amikor nem sajtó jelenlétében kellene megfogalmazni az elnökséggel kapcsolatos kritikákat, észrevételeket, valahogy hiányoznak a szocialista képviselők. Tehát most itt lehetne beszélgetni arról, hogy most akkor mi a probléma, nem pedig sajtóvircsaftot csapni belőle, hogy mi történik. Ehelyett a szocialista képviselők távol maradtak az üléstől.

Persze, ha a pozitív oldalát nézem, akkor biztosan mindenben egyetértenek miniszter úrral, hiszen a hallgatás bejegyzést jelent. Ilyen módon tehát azt is mondhatjuk, hogy a szocialisták egyetértenek a magyar elnökség tevékenységével, és mégis csak jó útra tértek, és az ország egységében érdekeltek.

A kérdésem, ami a megjegyzések után lenne, a trióval kapcsolatos. Az elnökségi trió tapasztalatai mennyire váltak be? Korábban járt nálunk mindig a nagykövetségi trojka vagy trió; trojka az Unió kívüli kifejezés. Ez a hármasság mennyire tud hasznos lenni? Kérdezem ezt olyan olvasatban is, hogy korábban is mindig megfogalmazódott a fejemben - nem tudom, hogy mennyire lenne értelme ennek - kvázi egy csúszó triót alkalmazni, tehát hogy mindig a kieső helyett bejön egy újabb, és ilyen módon a harmadiknak, aki a legkedvezőbb helyzetben van egy ilyen trió esetén, mindig sok idő marad a felkészülésre. Tehát nem triónkénti váltás, mozaikszerű váltás, hanem mindig belép az újabb. Tehát, mondjuk, úgy nézett volna ki az előttünk lévő trió, hogy a belgák, a magyarok és a lengyelek, és utána ez csúszik. Ez mennyire segítené a munkát? Kérdezem ezt azért is, mert a magyar-lengyel elnökségi miniduo felmerült, és láthatóan együtt dolgozik a két ország. Miniszter úr ezzel kapcsolatosan jó példákat említett, és úgy hiszem, hogy ismét be tudjuk bizonyítani azt, amit mindannyian tudunk, hogy a magyar és a lengyel viszony mennyire baráti viszony.

A harmadik kérdésem egy olyan témakör, amiről nagyon-nagyon keveset beszélünk. Már a parlament plenáris ülésén is éppen ezzel foglalkozunk, a családpolitika, családtervezés, népesedéspolitika. Ez meglehetősen kevés hangsúlyt kap. Én ezt megértem, mert ahogyan hallottuk az ismertetőkből is, gyakorlatilag a fő stratégiai kérdések a következő hétéves tervezési időszak miatt eléggé determinálják az elnökség mozgásterét. Ilyen módon érdekelne, hogy ezzel kapcsolatosan milyen munka folyik. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Végül következik Vejkey Imre képviselő úr. Tessék parancsolni!

DR. VEJKEY IMRE (KDNP): Tisztelt Külügyminiszter Úr! A Council of Europe Assembly-nek a legutóbbi téli ülésén mint magyar delegált személyesen vettem részt, és valóban teljesen érdemtelen és alantas támadás érte hazánkat, amit ott mint magyar delegáltaknak, én úgy érzem, hogy teljes mértékben sikerült kivédnünk. Azonban ezek a

felhők még mindig felettünk vannak, és félek, hogy a következő ülésen, a tavaszi ülésszakon is valamilyen módon elő fog jönni ez a kérdés.

A külügyminiszter úrhoz a következő kérdésem lenne. Figyelemmel arra, hogy az 1. napirendi pont kapcsán elmondta, hogy olyan pluszforrásokhoz jutottunk gáz- és villamosvezetékek tekintetében, mely egy új vezeték építésére adna lehetőséget - gondolom, ez egy észak-déli irányú -, illetőleg a 2. napirendi pont kapcsán tájékoztatott bennünket arról miniszter úr, hogy három területen az történt, ami nekünk jó, itt felhívta a figyelmet többek között az energiapolitikára. Említette továbbá a külügyminiszter úr a 2011. február 4-ei fejleményeket is, melyek szerint a 2014. évre egységes, integrált energiapiacot kell teremteni. Mindezekből kiviláglik az, hogy az Európai Unió politikái közül az egyik legfontosabb az energiapolitika és az energiabiztonság, és feltételezem, hogy a magyar politikában is.

A kérdésem mindezek után az miniszter úrhoz, hogy a magyar energiapolitika szempontjából melyek az eddig elért eredmények, és melyek a jövő lehetőségei a közeljövőben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! A válaszokra mintegy negyed óránk van. Egyetlenegy rövid megjegyzést engedjen meg! Ígéretekről volt szó. Mint a magyar parlament képviselője érzékenyen reagáltam arra a megfogalmazásra, amit éppen miniszter úr említett, hogy a magyar elnökség parlamentbarát elnökség lesz. Ez egy olyan ígéret, aminek az egyik megvalósulási állomásán itt vagyunk, említettem a miniszter úr levelét is a tisztelt hallgatóság előtt. Köszönöm, hogy figyel a kormányzat, hiszen mindig érzékenyek vagyunk képviselők, hogy bennünket mindig kiiktatnak, legalábbis az elmúlt ciklusokban a nagybizottság előtt sokszor nem jelent meg a miniszterelnök úr, satöbbi. Tehát nagyon-nagyon fontos ennek az ígéretnek a betartása.

A másik vonatkozásban pedig a magyar elnökség egyik, idézőjelbe téve sikeressége is múlhat az európai parlamenti képviselőkkel való egyeztetésen, ami tudom, hogy folyik folyamatosan. Emellett nemcsak a magyar parlamenti képviselők, hanem más családok, tehát az Európai Néppárt, a szocialisták, a zöldek, satöbbi, frakcióvezetőivel is folyamatos a kommunikáció. Ennek az egyik megnyilvánulása az volt, amikor miniszterelnök úr a január 19-ei bemutatkozása előtt minden frakcióvezetővel és frakcióval találkozott. Ennek nagyon fontos olvasata van, legalábbis számunkra, magyar parlamenti képviselőknek különösen a 2004. évi LIII. törvény fényében, hogy nem lehet sikeres elnökség parlamenti együttműködés nélkül. Úgyhogy ezt külön köszönöm. Miniszter úrnak lehetősége van válaszolni a kérdésekre. Tessék parancsolni!

Dr. Martonyi János válasza

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: Köszönöm szépen, elnök úr. A kérdések sorrendjét követve: a horvát csatlakozás ismételten felmerült. Azt azért jelezni kell, hogy persze a végső kimenetele a dolognak jelentős mértékben a horvátoktól is függ. Tehát egy dolog az, hogy mi itt mindent megteszünk annak érdekében, hogy a tárgyalási folyamat előrehaladjon, és le tudjuk zárni a tárgyalásokat június végéig, de ehhez a horvát félnek különösen az elkövetkezendő 6-8 hétben hihetetlen erőfeszítéseket kell tennie.

A csatlakozási feltételek teljesítése terén ezek részben specifikus feltételek: a visszatérő menekültek részére történő házépítés, korrupciós eljárások megindítása és lezárása, általában véve az igazságszolgáltatás működésének a felgyorsítása és javítása. Szóval nagyon sok minden van, amit persze ilyen rövid idő alatt nehéz látványosan teljesíteni, de nem kilátástalan. Ezzel csak azt akartam mondani, hogy persze, itt két dologról van szó, egyrészt bizonyos tagállamok kevésbé lelkesek - mondjuk így -, ugyanakkor a kritériumok teljesítése is egy nagyon fontos szempont.

Amikor fölvettem ezt a költői kérdést, hogy akkor talán ki kellett volna hagynunk a célkitűzések sorából a horvát csatlakozási tárgyalások lezárását, akkor igazából én nem Mile képviselő úr kérdésére reflektáltam, hanem inkább azokra a főleg a sajtóban megjelent bírálatokra, amelyek az utóbbi időben elszaporodtak, és amelyek szinte azt a kérdést is fölteszik, hogy akkor volt-e értelme ezt magyar prioritásként megjelölni. Hát persze hogy volt!

Ami a határidőket illeti, Schengennél például az volt az eredeti elképzelés, hogy miután ezt a bizonyos értékelést a Bizottság elvégzi februárban, a románok úgy képzelték, hogy ez valamikor márciusban megtörténik. Miután ők úgy látták, hogy ők a feltételeket teljesíteni fogják, közben folyamatosan mentek a vizsgálatok, az ellenőrzések, és a románok ebben bíztak.

Egyébként meg kell mondjam, a dolgok rendes menete szerint lehet, hogy a technikai feltételekkel kapcsolatban is lett volna egy-két nyitott kérdés, talán nem is elsősorban Románia esetében, a kettő persze összefügg, ezt jól tudjuk, de a politika közbelépett. Tehát önmagában véve az, hogy mi azt mondtuk és azt mondjuk, hogy ezt tulajdonképpen meg kellett volna, meg lehetett volna csinálni, és meg lehetne csinálni a magyar elnökség végéig, ez szerintem reális dolog. Tehát itt semmiféle irreális álmodozásról nem volt szó.

Megjegyzem - a trióról is volt itt kérdés -: a trió programjában is szerepelnek ezek, mind a kettő, tehát a csatlakozási tárgyalások is, meg a schengeni kibővítés kérdése is, úgyhogy el se lehetett volna képzelni egy olyan megoldást, hogy mi ezt nemcsak egyszerűen nyitva hagyjuk, hanem azt mondjuk, hogy jó, ez majd a következő elnökségek feladata lesz.

Arra vigyáztunk az első perctől kezdve, hogy ne tegyünk erre nézve ígéretet. Tehát mindig tegyük hozzá, hogy ez egy sor, rajtunk kívül álló tényezőtől függ. Például a horvát csatlakozás függ a horvátoktól is, de nyilván egy ilyen csatlakozási folyamat, és ezt azért a saját példánkból is tudjuk, meglehetősen bonyolult, nehéz dolog. Számptalan előre nem látható tényező merülhet fel. Most pillanatnyilag itt tartunk.

De hogy mennyire változnak a dolgok: a december 22-ei csatlakozási tárgyalási forduló előtt elég kevés esély látszott arra, hogy a horvát csatlakozási tárgyalásokat ténylegesen be lehet fejezni június végéig. December 22-én lezártak három fejezetet, ami rendkívül kedvező volt, és ettől kezdve a hangulat, mert ugye mindig van egy hangulat, javult, és egyre többen mondták azt, hogy ezt most tulajdonképpen meg lehet csinálni. A hátralévő fejezetek persze nem könnyűek, 23. fejezet és a többi, de meg lehet csinálni. Mindenki várta ezt az úgynevezett Track Records-ot, amit a Bizottság végez, és megállapítja, hogy mondjuk éppen a 23. fejezet, ami az igazságszolgáltatás és általában véve a jogállamiság működése tekintetében nagyon fontos feltételeket tartalmaz, hogy fog alakulni. Jöttek ugyan hírek, hogy lehet, hogy ez a Track Records nem lesz a legeslegjobb. Most ott tartunk, hogy egy bizonytalan helyzet van. A következő 6-8 hétben nagyon sok minden el fog dőlni, de egy pillanatig nem mondjuk azt, hogy letettünk a célkitűzésről. És a célkitűzés az, hogy a csatlakozási tárgyalásokat lezárjuk június végéig. Ha sikerül, jó, ha nem sikerül, az nem lesz jó Európának, az előbb említett okokból. Én nagyon bízom abban, hogy akkor ez nem szenved lényeges késedelmet, de hogy ha lényeges késedelmet szenvedhetne vagy szenvedne, akkor ismétlem, ez az egész bővítési folyamat szempontjából nagyon-nagyon kedvezőtlen lenne.

Ami az energiát illeti, azt elfogadom, hogy a lengyelek számára az ökológiai szempontok talán nem kerültek annyira előtérbe. Látni kell azt, hogy a lengyel energiatermelés jelentős részben a szénre épül. Különben itt van megoldás, mert most kiderült, hogy az alacsony szénkibocsátású energiaforrások adott esetben szén is jelenthetnek, csak olyan speciális technológiákat kell alkalmazni, amelyek a karbonkibocsátást csökkentik. És miután ezt így fogalmazzuk meg a következtetésekben, ezt így a lengyelek is el tudták fogadni.

Még a trióról talán egy vagy két szót. A triónak van egy programja. Nemrég megnéztem ezt a programot. Ezt még a korábbi kormány idején dolgozták ki. Tulajdonképpen ez a program nagyjából ma is megfelelő kereteket ad, de azt azért látni kell, hogy közben rendkívüli változások történtek. Tehát a trió együttműködik, van egy trió-szolidaritás. A trió programja él, de ugyanakkor azt is látni kell, hogy az idő múlásával a dolgok változnak. Nekünk most elsősorban a mi programunkat kell teljesíteni.

A csúszó trió ötlete: volt már ilyen. Ennek egyébként az az előnye érzésem szerint, hogy akkor mindig van olyan, aki már csinálta, tehát aki bekapcsolódik, az már egy működő rendszerbe kapcsolódik bele. Van egy hátránya, hogy akkor igazából nincs trió. Tehát akkor egy állandóan változó körről beszélünk, és ez az állandóan változó kör például nem tud 18 hónapos programot csinálni, mert hiszen minden 6 hónapban egy új tag lép be. Egy kilép, és egy belép. Úgyhogy a döntés az lett, hogy állandó triók legyenek, ezért van a hármas elnökség, a spanyol, a belga, a magyar, és ezért lesz a következő hármas elnökség, a lengyel, a dán és a ciprusi. Ezeknek már az összeállítása is bizonyos szempontokat tükröz, kicsi, nagy, új, régi, tehát mindent próbáltak a triók összeállításánál figyelembe venni.

Mégiscsak elkerülhetetlen volt kitérnünk a médiatörvényre és az ezzel kapcsolatos kérdésekre. Én azt tudom mondani, amit korábban is többször. Nem mondhatjuk azt, hogy ez megkönnyítette a magyar elnökség dolgát, erről szó sincs. A legnagyobb gond persze az, hogy energiákat, meg időt visz el. Tehát nagyon sok minden mással is kellene foglalkozni, és miután az idő korlátozott, az energia szintén, fennáll a veszélye annak, hogy eltereli ez a téma a figyelmet az elnökség fontos feladatairól. Erre mondtuk azt, hogy ezt nem engedjük. Ezt mindazok, akik ezzel foglalkoznak, én azt hiszem, hogy figyelembe is veszik. Tehát a munkát el kell végezni. Semmiféle körülmény, semmiféle támadás, akár a médiatörvényről, akár másról, nem terelheti el a figyelmünket. Elég sok bírálatot kaptunk az utolsó időkben magával az elnökségi tevékenységgel kapcsolatban is. Ezek egy részét, megmondom őszintén, nem is értem. Más részük talán tényleg az intézményrendszer nem kellő megértéséből származik. Biztos van olyan része is, amit politikai érzelmek motiválnak, gerjesztenek, de hát erre is csak azt tudom mondani, hogy az első a tevékenység, tehát nekünk nem szabad magunkat eltéríteni.

És azt sem hiszem, hogy a legszerencsésebb az lenne, hogy az energiánkat és az időnket folyamatosan arra fordítsuk, hogy ezekkel a sok esetben teljesen megalapozatlan és tényyszerűségükben is totálisan téves támadásokkal vagy bírálatokkal foglalkozunk. Megtesszük ezt, meg kell tennünk, hiszen ez a politikai munkának fontos része, de ugyanakkor ez nem terelheti el a figyelmünket a tényleges munkáról. Azt hozzáteszem, hogy általában véve az elnökségi funkciót ellátó országok sajtója a mi tapasztalataink szerint jóindulatúan kezeli a saját országa elnökségét. Általában érzi azt, hogy persze, van itt egy belpolitikai szempont is, de azért érzik azt, hogy itt többről van szó. Tehát itt az ország elhelyezéséről van szó egy nagyon bonyolult érdekszerben, ahol nagyon nehéz, nagyon bonyolult érdekérvényesítésre van szükség. Ennek része a médiavilág is. Tehát én úgy láttam, hogy persze bár mindig vannak hangok, a szlovén, meg a cseh elnökségre tudunk itt most közvetlenül visszagondolni. Belgiumban ez nem volt külön téma, a belgák el vannak foglalva a saját ügyeikkel, és az európai uniós elnökséggel kapcsolatos belga tevékenységet soha egyetlen egy belga lap sem bírálta. Nem is látták ennek indokát. Miért kellett volna tegyék ezt? Más a kultúra is. De ez nem azt jelenti, hogy a média ne bíráljon. Sőt! Én mindig azt mondom, hogy mi nem bírálhatjuk a médiát, ezzel szemben a médiának az a dolga, hogy minket bíráljon, úgyhogy ez teljesen rendben van. Én csak azt kérem, hogy bizonyos, alapvető ismeretek, adatok, tények birtokában tegye ezt, különben elcsúszik a dolog.

Más dolog persze a politikum. Kétségtelen, hogy az nem jó, ha alapvető kérdésekben kivisszük a vitáinkat, és itt nem a konkrét bírálatokra gondolok, hanem az alapvető megítélésbeli kérdésekre.

Ami az Európa Tanácsot illeti, az most nem szerepel itt napirenden. Csak annyit jegyeznék meg, hogy a Velencei Bizottság delegációja most itt van Budapesten, tárgyalunk velünk, nagyon sok találkozót bonyolítanak le, magam is találkoztam velük tegnap, másfél-két óráig beszéltünk nagyon érdekes és nagyon fontos kérdésekről, döntően persze az alkotmányozással összefüggésben. Úgyhogy beszélni kell velük, és én azt hiszem, hogy ha egy korrekt, tárgyilagos tájékoztatást is kapnak, akkor ez mindenféleképpen megkönnyíti a dolgunkat. Én például a tegnapi tárgyalásunkat nagyon pozitívnak, kedvezőnek tartom, és általában véve az alkotmányozással kapcsolatos néhány fontos, nyitott kérdésben nagyon megnyugtató és kedvező véleményeket hallottam. Tehát azért mondom, hogy a dialógust mindig folytatni kell, ez nagyon fontos.

Még volt egy kérdés a népesedés tekintetében. Lesz egy informális tanácsülésünk, ami még sose volt, tehát a demográfiai, családpolitikai kérdéseket mi a napirendre tűzzük. Annak idején azt mondtuk, sőt, most is mondjuk, hogy erős Európa emberi tényezővel, strong Europe with a human touch, ez a jelszavunk. A human touch, tehát ez az emberi tényező, emberi dimenzió nem kis mértékben éppen a demográfiai kérdéskör. Mindig azt mondtuk, persze, nagyon jó, itt van ez az Európa 2020, Európa legyen tíz év alatt a világ legversenyképesebb régiója, legalábbis azok egyike, növeljük a foglalkoztatást, növekedjen a gazdaság, növeljük a kutatási-fejlesztési ráfordításokat, satöbbi. Na de hát azért az egészhez kell majd egy populáció! Ha folyamatosan zsugorodik Európa népessége, akkor elég nehéz lesz ezt megoldani, illetve olyan új problémák állnak elő - bevándorlás és így tovább -, amelyeket aztán külön majd kezelni kell.

Tehát talán mégiscsak a legjobb megoldás az lenne, ha Európa ezt a demográfiai zsugorodást, ami egyébként hozzáteszem, nem általános, tehát a tagállamok egy részére, többségére terjed ki, de azért vannak tagállamok, ahol a lakosság növekszik, tehát nem annyira drámai a helyzet, mint ahogy sokszor mondjuk, ugyanakkor ez egy nagyon fontos probléma, nekünk különösen az, jól tudjuk; tehát ezért gondoltuk, hogy beszéljünk erről. Ez azért érdekes, mert a demográfia mint olyan, az nem közösségi hatáskör, tehát nincsenek különösebb közösségi cselekvési lehetőségek, persze közvetve itt is vannak. Úgyhogy mi kifejezetten ebből a célból tartunk egy informális tanácsulást családpolitikáról, demográfiáról. Ez is hasznos lehet, a közösségi cselekvésnek is nyílhatnak majd a jövőben esetleg bizonyos útvai és lehetőségei.

Az energiapolitikánkról államtitkár úr szólna.

ELNÖK: Én úgy hiszem, lesz még alkalom erre, miniszter úr. Az időnk lassan lejárt, de ha gondolja, akkor még...

DR. MARTONYI JÁNOS külügyminiszter: Nem, mi nem ragaszkodunk hozzá, nagyon szívesen majd az energiapolitikáról, a magyar energiapolitikáról külön beszélünk. Ennek nem vagyok a gazdája, persze, összefügg az európai energiapolitikával.

Még annyit talán az interconnection-ökről, hogy ott kaptunk forrásokat, de azért azt látni kell akár magyar-szlovák, akár magyar-horvát viszonylatban - a magyar-szlovákot majd még meg kell építeni -, hogy ez körülbelül a teljes költség 15 százaléka. Ha jól emlékszem, 30 millió euró volt az egyik, a másik 20, mindegy. Nekünk is itt azért a zsebünkbe kell nyúlunk, és mi is számítunk a magántőkére, mert végül is azért a magántőke is érdekelt ebben. Az egy más dolog, hogy mi azt mondjuk, hogy miután az energiabiztonság nemzetbiztonsági kérdés, a nemzetbiztonságért pedig a kormányok szoktak általában felelni, ilyen értelemben véve közpénzt is költenünk kell, de ez a közép-európai interconnection meglesz, és ez egyik eleme lesz annak az általános infrastrukturális rendszernek, ami egy közös energiapolitika elengedhetetlen feltétele.

Elnök úr, köszönöm szépen. Elnézést, hogy sokat beszéltem.

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszter úr, helyettes államtitkár úr, a kiváló előadást. Mindnyájan gazdagodtunk, ahogy szoktuk mondani. Nagyon-nagyon lényeges, amit miniszter úr mondott, a travail, a munka, bizottságunk tagjai is ezt próbálják az európai politikai porondon végezni. Én úgy hiszem, hogy szakmailag az elmúlt két hónapról jó véleményeket hallottam, hiszen - ahogy miniszter úr is beszámolt róla - mindenki érdeke az erős Európa. Különösen, amikor az európai uniós elnökségi prioritásokat és programokat állítottuk össze, mindig volt 10-12 százalék, amit így mondott az egyik újságíró, hogy a „kinder surprise”, a meglepetés, hogy mi lesz a váratlan, ami csorbíthatja az elnökség sikerét. Hál’ istennek idáig az akadályokat jól vettük. Épp elég nem külső, hanem belső gazdasági problémája van az Uniónak, amiket, ha nem tudunk megoldani, hozzásegíteni Európát, hogy valóban erősebb legyen, akkor Európa jövője a kérdés.

Tisztelt miniszter úr, köszönjük szépen, hogy a parlamentbarát elnökségi programról is szólt.

Elnöki zárszó

Jövő héten nem tartunk ülést; örömhír a munkatársaknak. Március 21-én, hétfőn 11, illetve 12 órától kerül sor újabb államtitkári meghallgatásra. Még egyszer köszönjük szépen miniszter úrnak és munkatársainak, hogy elfáradtak. Továbbra is várjuk az előadásait.

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 07 perc)

Dr. Hörcsik Richárd
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Madarász Mária és Nánásiné Czapári Judit